

- Κυπριακή οικονομία
- Απεργία ΔΕΟΚ στην Π.Ε.Α.
- Λιμάνι Λεμεσού
- Προϋπολογισμοί και Αριστερά
- Για την Τελωνειακή Ένωση
- Τα μυστικά τους
- Κάθε μήνα
- Διεθνή: Ελλάδα, Δ. Γερμανία, Κίνα, Φιλιππίνες, Ιραν-Ιράκ.

Η ΠΟΛΩΣΗ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ

ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ

ΜΕ ΚΟΙΝΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Είναι ίσως κάπως αργά για τους αστούς να κάμουν μετωπική επίθεση στο βιωτικό επίπεδο των εργαζομένων. Παρα τις συνεχείς απειλές την κήρυξη αδιεξόδων, την πίεση για την ΑΤΑ και τα παράπονα για την οικονομία, το πιο πιθανό είναι να αποφύγουν για την ώρα τη σύγκρουση. Απο τη μια γιστι η οικονομική κατάσταση δεν είναι ακόμα τόσο άσχημη και έχουν κάποια περιθώρια για παραχωρήσεις, απο την άλλη γιατί πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές του 1988.

Όσο η δεξιά είναι μπλεγμένη στη ψηφοθηρία για την προεδρία είναι απίθανο, τόσο για την κυβέρνηση όσο και για το Συναγερμο να υποστηρίξουν μέτρα που ν' ανταγωνίζονται τις πλατείες μάζες. Έτσι οι φορολογίες, οι απολύσεις, ο περιορισμός της ΑΤΑ και άλλα αντεργατικά μέτρα θα περιοριστούν για την ώρα στο μίνιμουμ.

Φυσικά αν οι εργοδότες νοιώσουν έστω και κάποια υποχωρητικότητα απο μέρους του συνδικαλιστικού κινήματος αν νομίσουν πως μπορούν να κερδίσουν εύκολα τη μάχη, θα επιτεθούν. Αυτό που τους συγκρατεί είναι ο φόβος να χάσουν μια σκληρή σύγκρουση γιατί οι πολιτικοί της δεξιάς δεν είναι σε θέση να τους βοηθήσουν σε προεκλογική περίοδο.

Τα πράγματα θα είναι πολύ διαφορετικά μετα τις εκλογές. Αν η δεξιά βγει νικητής είτε με τον Κυπριανού είτε με τον Κληρίδη είτε με οποιοδήποτε άλλο, το πρώτο-της μέλημα θα είναι να «αποζημιώσει» τους αστούς με σκληρά αντεργατικά μέτρα. Η αμφιταλάντευση για την κατάργηση της ΑΤΑ θα σταματήσει και η μάχη ενάντια στις συντεχνίες θα δοθεί, οι φορολογίες που αναβλήθηκαν θα μπουκ.

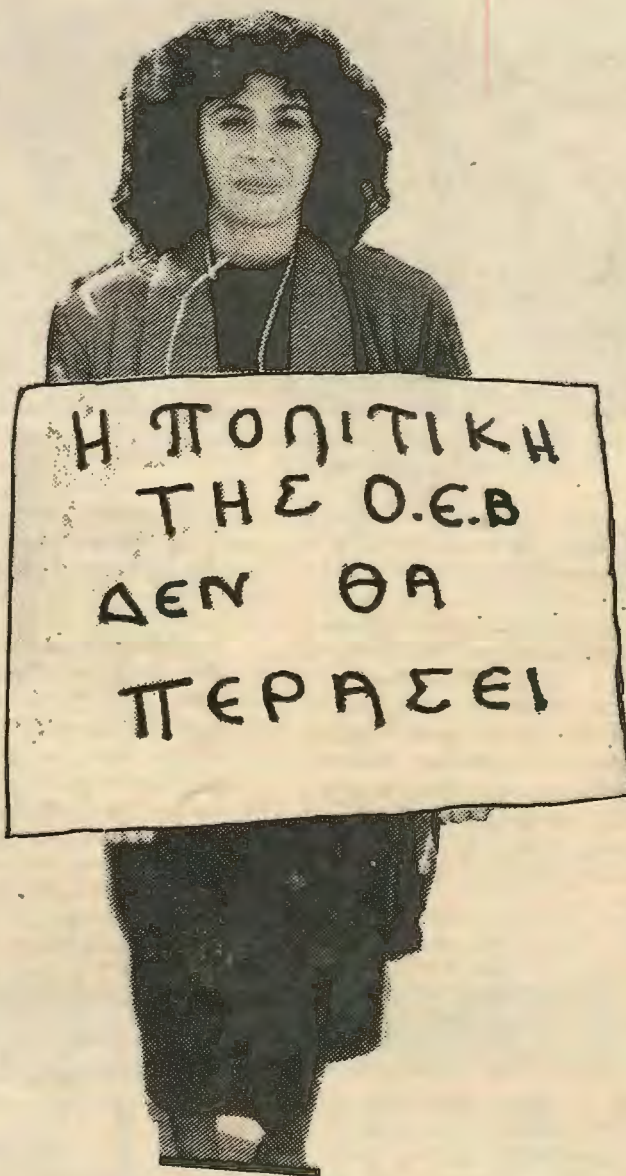
Τα περιθώρια για την εργατική τάξη στενεύουν. Δεν μπορεί πια να βασίζεται σε «μετριοπαθείς» δεξιούς. Η διεκδίκηση της προεδρίας απο την αριστερά είναι το μόνο μέσο άμυνας που διαθέτει. Και για να υπάρχουν πραγματικές ελπίδες επιτυχίας δεν είναι αρκετή η ανεξάρτητη κάθοδος του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ. Μια τέτοια μάχη δεν θα πείσει τους εργαζομένους και θα οδηγήσει στην ήττα. Αντίθετα, μια κοινή υποψηφιότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ κάμνει σίγουρο το πέρας στον δεύτερο γύρο με σοβαρές πιθανότητες νίκης ενάντια στον Κληρίδη.

Όσο για τον «κίνδυνο» ενοποίησης της δεξιάς μπροστα στην ενότητα της αριστεράς, είναι αμφίβολο αν θα έχει σίγουρη νίκη: το παράδειγμα των δημοτικών εκλογών στη Λεμεσό είναι χαρακτηριστικό της δυναμικής που μπορεί και πρέπει να εξαπολυθεί.

Η σκληρή οικονομική πραγματικότητα οδηγεί την Κυπριακή κοινωνία σε ταξική πόλωση. Η έγκαιρη ενότητα της εργατικής τάξης είναι απαραίτητη για τη νίκη. Οι προεδρικές εκλογές του 88 πρέπει να κερδηθούν. Ο κοινός υποψήφιος ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ είναι ο μόνος δρόμος.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

μπροστα στη συντονισμένη επίθεση της Ο.Ε.Β.

Νέα περίοδος σύγκρουσης με τους βιομήχανους ανοίγεται μπροστα στο εργατικό κίνημα το 1987-88. Η εργατική τάξη καλείται για άλλη μια φορά να προστατέψει τις κατακτήσεις της απο τις επιθέσεις των εργοδοτών, ενώ θα πρέπει παράλληλα να παλέψει και για την βελτίωση του βιοτικού- της επιπέδου.

Η οικονομία της Κύπρου βρίσκεται σε κρίση. Η βιομηχανία σε παρακμή. Ο μόνος τρόπος για να προστατεύσουν τα κέρδη- τους οι εργοδότες είναι να κτυπήσουν τα κεκτημένα, να ξαναπάρουν στα χέρια- τους το δικαίωμα της απόλυτης χωρίς έλεγχο, να καταργήσουν ή να αναπροσαρμόσουν το τιμολογικό, να κτυπήσουν τα μεροκάματα με νέες φορολογίες, πληθωρισμό. Δεν έχουν πολλά περιθώρια αναμονής.

Το μόνο εμπόδιο σαφή τους την πορεία είναι η δύναμη της εργατικής τάξης. Μπροστα σαφή την αήττητη εργατική δύναμη οι βιομήχανοι εμφανίζονται αδύναμοι να επιβάλουν σήμερα τα μέτρα τους. Ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι εναντίον τους. Ούτε η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού δεν τολμά να τους υποστηρίξει ανοικτά, επιβάλλοντας μέτρα λιτότητας σήμερα. Φοβάται το πολιτικό κόστος και θα πρέπει να περιμένουν μετ' ας τις εκλογές του 88.

Η αριστερά επιμύζεται το καθήκο να σταθεί εμπόδιο στην επιβολή πιο σκληρών μέτρων λιγότητας. Είναι η μόνη διεξόδος που έχει το εργατικό κίνημα για να σταματήσει τα «όνειρα» της αστικής τάξης.

Η κήρυξη του αδιεξόδου στους οικοδόμους και η προοπτική νέων απεργιακών αγώνων, βάζει μπροστα στο εργατικό κίνημα επιτακτικά τον συντονισμό των αγώνων- του. Βάζει μπροστα για άλλη μια φορά το ζήτημα της 24ωρης Γενικής Απεργίας, βασισμένης πάνω σ' ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα πάλης που θα ενώσει όλους τους κλάδους της Κυπριακής οικονομίας, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον ημικρατικό τομέα. Ο αγώνας-μας είναι κοινός.

Η πολιτική της ΟΕΒ δεν θα περάσει.

ανάλυση στη σελ. 2

Υπόθεση Μ. Ονούρ - Μ. Εμιν
Η υποκρισία της «Αλήθειας» και του «Αγώνα»

σελ. 3

ΟΧΙ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ενωμένη η εργατική τάξη για προστασία των κατακτήσεων

Για αρκετά χρόνια τώρα η εργατική τάξη της Κύπρου καταφέρνει να διατηρεί κεκτημένα δικαιώματα - όπως η Α.Τ.Α. - συν μερικές αυξήσεις κάθε χρόνο πέρα από τον τιμάρημο. Τες παραχωρήσεις αυτές συνήθισε να τις κερδίζει τα τελευταία χρόνια χωρίς μεγάλους απεργιακούς αγώνες.

Αυτο οφείλεται σ' ένα μεγάλο βαθμό στην τρομακτική δύναμη της Κυπριακής εργατικής τάξης, αλλά και στο γεγονός ότι οι βιομήχανοι και η κυβέρνηση-τους, διέθεταν μερικά περιθώρια παραχωρήσεων που τους πρόσφεραν διάφοροι παράγοντες (εξωτερικά δάνεια, τουρισμός, ξένα βοήθεια κ.α.) που χρησιμοποιούσαν για να κρατούν τους εργαζομένους «ήσυχους».

Η εμπειρία του τελευταίου χρόνου φανερώνει πως αυτή η ήρεμη, ειρηνική περίοδος εργασιακών σχέσεων βρίσκεται στο τέλος της. Μας το επιβεβαιώνει η αρνητική στάση των εργοδοτών σήμερα στην ανανέωση των νέων συλλογικών συμβάσεων. Σε όλους σχεδόν τους κλάδους της Κυπριακής οικονομίας οι διαπραγματεύσεις έχουν καταλήξει ή πάνε για να καταλήξουν σε αδιέξοδο. Στους οικοδόμους ήδη κηρύχτηκε αδιέξοδο στη μεταλλουργία, ένδυση ηλεκτρολόγοι, βαλιτσοποιία. Ακόμα προβλήματα με κίνδυνο αδιέξοδου στις διαπραγματεύσεις μεταξύ ΕΤΥΚ - Τραπεζών, σε όλους σχεδόν τους ημικρατικούς οργανισμούς - ΡΙΚ, ΘΟΚ, Αρχή Λιμένων, ΣΥΤΑ, Επιτροπή Σιτηρών, Κυπριακές Αερογραμμές κ.α.

Όλες οι διαπραγματεύσεις έχουν αυτή την πορεία λόγω της σκληρής στάσης των εργοδοτών και βιομηχάνων που επιμένουν για λιγότερες αυξήσεις και κυρίως στην επιμονή τους για τροποποίηση του τρόπου καθορισμού της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής.

Το μέλλον για τες εργασιακές σχέσεις εμφανίζεται απρόβλεπτο, αβέβαιο, με κύριο χαρακτηριστικό το άνοιγμα μιας νέας περιόδου αγώνων μέσα στο 1987-1988 από μέρους της εργατικής τάξης για προστασία των κεκτημένων και των κατακτήσεων της.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Το στοιχείο του απρόβλεπτου και αβέβαιου στις εργασιακές σχέσεις εξαρτάται κύρια στο ποιά στάση θα κρατήσουν τελικά οι εργοδότες όσον αφορά τες διαπραγματεύσεις.

Οι εργοδότες και οι βιομήχανοι βρίσκονται πια σμένοι μέσα στη μέγερη των αδιεξόδων-τους. Δεν νοιώθουν καθόλου σίγουροι για μια νίκη-τους, αν δώσουν την μάχη για την Α.Τ.Α. σήμερα. Αυτό μας το αποδεικνύει η αλλαγή της στάσης των εργοδοτών, μετά την μεσολάβηση του Υπουργού Εργασίας, που παραμέρισαν την επιμονή τους για να τροποποιηθεί το συγκεκριμένο άρθρο της σύμβασης για την ΑΤΑ, και μετά να συζητήσουν τα υπόλοιπα αιτήματα, στες δια-

εργοδοτών δεν περνούν.

Αυτο είναι που τους δημιουργεί τα αδιέξοδα για το ποιά τακτική πρέπει να ακολουθήσουν.

Ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι η μια πλευρά του νομίσματος. Η άλλη πλευρά είναι ότι οι εργοδό-

ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

τες ΘΕΛΟΥΝ να κτυπήσουν πρώτα τα κεκτημένα των εργαζομένων (ΑΤΑ) και αν τα καταφέρουν να προχωρήσουν στο κτύπημα και άλλων κατακτήσεων της εργατικής τάξης, (άδειες, Τ. Προνοίας κλπ). Θέλουν να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης αποκλειστικά

βάσει τα πράγματα, για με-
τα τες εκλογές.

Θέλουν να μετρήσουν αυτές τες διαθέσεις για να δουν μέχρι που μπορούν να φτάσουν, τόσο οι συνδικαλιστικές ηγεσίες όσο και η κυβέρνηση, για να αποφασίσουν αν θα δώσουν τη μάχη ή όχι σήμερα. Έχουν την άνεση σήμερα να διαλέξουν οι ίδιοι το χρόνο της σύγκρουσης. Διατηρούν ακόμα, παρα τα πανικόβλητα ξεσπάσματα τους, ένα σημαντικό πάχος από την προηγούμενη περίοδο ανάπτυξης και μπορούν ακόμα να προσφέρουν στους εργάτες. Η Α.Τ.Α. κυμαίνεται ακόμα σε πολύ χαμηλούς αριθμούς (2,5% του Γενάρη, που αναλογούν λίγα

ση για την Α.Τ.Α. σε μια πορεία.

Μέσα στους αγώνες για προστασία των κεκτημένων της, η εργατική τάξη πρέπει να είναι πλήρως εξοπλισμένη για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τα κτυπήματα των εργοδοτών. Οι απεργιακοί αγώνες δεν θα πρέπει να έχουν μόνο την έμφαση τους στην ΑΤΑ, που ασφαλώς πρέπει να προστατευθεί.

Το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων πρέπει να το δούμε και από την σκοπία των εμποδίων που ονομάζονται πληθωρισμός και ανεργία, και είναι τα ισχυρά όπλα των εργοδοτών ενάντια στην εργατική τάξη που θα τη χρησιμοποιήσει αυτή την περίοδο.

Ακόμα και αν πάρουμε αυξήσεις στο ύψος της παραγωγικότητας, για να μπορέσουμε να διατηρήσουμε το μεροκάματο πρέπει να παλέψουμε ενάντια στες αυξήσεις των τιμών που θα επιβάλουν οι βιομήχανοι για να πάρουν πίσω ότι έδωσαν.

Θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να παλέψουμε ενάντια στην τακτική των απολύσεων που ξεκίνησαν οι εργοδότες. Ακόμα και την πιο ωραία συλλογική σύμβαση να κερδίσουμε, στην πράξη μπορεί να μην πάρουμε δεκάρα όταν η προσφορά εργατικών χεριών είναι μεγαλύτερη από την ζήτηση. Αν έχεις μήνες να δουλεύεις θα πας δουλειά ακόμα και με ψιχουλά. Έτσι θα καταφέρουν οι εργοδότες να ρίξουν τα μεροκάματα αφού δεν μπορούν να το πετύχουν μέσα από τις επιθέσεις τους.

Για να μπορέσουμε να κερδίσουμε και να παλέψουμε μέχρι τέλους χρειάζεται ο συντονισμός των αγώνων μας. Χρειάζεται η εργατική τάξη να κατέβει σε κοινούς απεργιακούς αγώνες αν χρειαστεί.

Θάταν λάθος σήμερα να δώσουν την μάχη μόνοι τους οι οικοδόμοι, αύριο οι μεταλλουργοί, μεθαύριο η ένδυση, οι ημικρατικοί κ.λ.π.

Τα αιτήματα μας, οι δικδικήσεις μας είναι τα ίδια.

Πρέπει να κατέβει ενωμένη η εργατική τάξη στους αγώνες της και να προτάξει μπροστά στην αντίδραση των εργοδοτών την προκήρυξη 24ωρης Γενικής Απεργίας για προστασία των κατακτήσεων. Μια 24ωρη Γενική Απεργία που θα διεκδικεί και θα προβάλλει όλα τα ζητήματα που απασχολούν την εργατική τάξη. Που θα διεκδικεί λιγότερες ώρες δουλειάς για να μην περάσει η ανεργία για κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο της οικονομίας, για να μην περάσουν οι απολύσεις.

Η εργατική τάξη έχει την δύναμη και μπορεί να νικήσει.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΠΡΑ

Στες 19 του Γενάρη έγινε απεργία στο εργοστάσιο Κάπρα, δίπλα από την Αραδίππου. Κράτησε μέχρι το μεσημέρι της Πέμπτης 22/1/87.

Την ευθύνη για την απεργία έφερε εξολοκλήρου η εργοδοτική πλευρά. Για πάρα πολύ καιρό η εργοδοσία δημιουργούσε προβλήματα, καθυστερώντας τες πληρωμές του μεροκάματος, τα ταμεία προνοίας, τα φιλοδωρήματα κλπ.

Την τελευταία περίοδο το πρόβλημα οξύνθηκε. Η εταιρεία πλήρωσε τους υπαλλήλους της με επιταγές χωρίς αντίκρουσμα και από τον Δεκέμβριο του '86 μέχρι την ημέρα της απεργίας δεν είχε εμβάσει στο λογαριασμό της χρήματα για να τες καλύψει, με αποτέλεσμα να αναγκάσει τους εργάτες να βγουν σε απεργία.

Το προσωπικό του Κάπρα είναι 15 εργάτες και ένας επιστάτης. Όλοι οι εργάτες είναι οργανωμένοι στες συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ. Όταν διαπίστωσαν ότι οι επιταγές των μισθών τους ακόμη και του φιλοδωρήματος του Δεκέμβρη μέχρι την ημέρα της απεργίας εξακολουθούσαν να είναι ακάλυπτες, κάλεσαν τες συντεχνίες και ομόφωνα αποφάσισαν να απόσχουν από την εργασία τους.

Ενωμένοι όλοι οι εργάτες μαζί αναγκάσαν την εργοδοσία να συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσε να κάμει τίποτε άλλο εκτός από το να πληρώσει τα δικαιώματα των εργατών της.

Σαφνικά, κατάφερε να βρει τα χρήματα και να καλύψει όλες τες επιταγές, επιμένοντας όμως να αρνείται την πληρωμή των απεργιακών μεροκαμάτων.

Και στο ζήτημα αυτο όμως αναγκάστηκε να υποχωρήσει δεχόμενη να πληρώσει το 50% των 3 μεροκαμάτων της απεργίας.

Η συμφωνία που υπογράφηκε πρωτό να πιάσουν δουλιά οι εργάτες προνοίας:

50% των τριών απεργιακών μεροκαμάτων (1.1/2 μεροκάματο) να πληρωθεί σε δόσεις. Το υπόλοιπο 50% να πληρωθεί αφού οι εργάτες εργασθούν επιπρόσθετα μίαν ώρα την ημέρα επιπλέον για να καλύψουν 12 ώρες, 1.1/2 μεροκάματο.

Η νίκη των εργατών μπορούσε να ήταν ολοκληρωτική και να αναγκάσουν την εργοδοσία να πληρώσει 100% τα τρία μεροκάματα.

Όμως στην Κύπρο σήμερα δεν υπάρχει παράδοση στην πληρωμή απεργιακών μεροκαμάτων.

Οι εργάτες του Κάπρα έγραψαν ιστορία με το να αναγκάσουν την εργοδοσία να πληρώσει έστω και το μισό από τα απεργιακά μεροκάματα. Αυτό δείχνει ότι ενωμένοι και αποφασισμένοι οι εργάτες μπορούν να επιβάλουν τη θέληση τους.

Αχιλλέας Αχιλλέως
Λ/κα

Οι οικοδόμοι είναι ξανά αποφασισμένοι να προστατέψουν τα κεκτημένα από την επίθεση των εργοδοτών

το τέλος του '85 αρχές '86, με αποκορύφωμα τον Απρίλη του '86. Αναγκάστηκαν όμως να υποχωρήσουν μετά την προκήρυξη, από μέρους ΟΛΩΝ των συνδικαλιστικών οργανώσεων, Γενικής Απεργίας για προστασία της Α.Τ.Α. εγκαταλείποντας την δική τους προκήρυξη για λοκάουτ.

Δοκίμασαν για δεύτερη φορά μέσα στον Οκτώβριο του '86 - σύμβαση υποδηματεργατών - όμως μέσα από διήμερη απεργία του κλάδου ήλθε διάσπαση μέσα στους κόλπους της ομοσπονδίας εργοδοτών, που τους ανάγκασε να καθήσουν σε διαπραγματεύσεις και να υπογράψουν τη σύμβαση χωρίς τροποποίηση για το θέμα Α.Τ.Α.

Το γνωρίζουν οι εργοδότες ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι εναντίον-τους. Υπάρχει μια πανίσχυρη εργατική τάξη, αήττητη, γεμάτη ενθουσιασμό και μαχητικότητα. Το ξέρουν ότι είναι τρομερά δύσκολη η καταμέτρωση επίθεσης μετά τες δυο ήττες-τους μέσα στο '86.

Με μια νέα ήττα μέσα στο 1987 θα δείξουν ξεκάθαρα το πόσο μεγάλη δύναμη διαθέτει σήμερα η εργατική τάξη που θα την γέμιζε με αυτοπεποίθηση ξέροντας ότι οι απειλές των

στοιχών της εργατικής τάξης για να διατηρήσουν ανέπαφα τα κέρδη τους. Το πρόβλημα τους είναι αν τώρα είναι η κατάλληλη περίοδος για μια ανοικτή μάχη - γι' αυτό γίνεται η εναλλαγή στες θέσεις τους. Συζητούν για αιτήματα, αφήνουν πίσω την Α.Τ.Α., για να την επαναφέρουν μετά, αν καταλήξουν στο ύψος των αυξήσεων και των άλλων ωφελημάτων.

Κάνουν αυτές τες μανούβρες για να δουν τες δι-
αθέσεις των ηγεσιών του συνδικαλιστικού κινήματος και της κυβέρνησης Κυπριανού.

Μέσα από την σκληρή πολιτική τους οι εργοδότες, που κατευθύνεται απευθείας από την Ομοσπονδία Εργοδοτών και βιομηχάνων (ΟΕΒ), θέλουν να πιέσουν την κυβέρνηση να επισπεύσει τα αντιλαϊκά μέτρα και να εφαρμόσει μέτρα λιγότερης.

Μέχρι τώρα η δεξιά Κυβέρνηση Κυπριανού παίζει το «κρυφτό» ανάμεσα στες συντεχνίες και τους εργοδότες, χωρίς να παίρνει θέση πάνω στο καυτό ζήτημα της Α.Τ.Α., ταμπουρωμένη πίσω από την διευρενητική επιτροπή για την ΑΤΑ, γιατί σκέφτεται το πολιτικό κόστος που θα έχει για τες ερχόμενες εκλογές. Έτσι προσπαθεί να συμβι-

σεντ στο μισθο των εργαζομένων) που μπορούν να την δίνουν χωρίς μεγάλες δυσκολίες.

Στον βιομηχανικό τομέα, από την άλλη, παρα τα' ορισμένα προβλήματα στες εξαγωγές (κύρια υπόδηση) υπάρχουν - δουλειές και οι βιομήχανοι σκέφτονται αν θα χάσουν πολύ περισσότερα μέσα από απεργίες παρα μέσα από τες συμβάσεις, και ακόμα μπορούν αυτά που θα δώσουν να τα πάρουν πίσω με απολύσεις, - κάτι το οποίο ξεκίνησαν να κάνουν σήμερα, κύρια στην υπόδηση.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ - ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Παρα το ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι ενάντια στους εργοδότες, και η κυβέρνηση εμφανίζεται αδύναμη να τους υποστηρίξει ανοικτά σήμερα, δεν πρέπει να παραβλέψουμε και την πιθανότητα οι εργοδότες να συνεχίσουν την σκληρή τους στάση, με άμεση κατάληξη κήρυξη αδιεξόδων σε όλους τους κλάδους, με αποτέλεσμα να μπουέ σε απεργιακούς αγώνες. Απεργιακούς αγώνες με περιορισμένη έκταση, από μέρους των εργοδοτών, με στόχο να δείξουν τες δικές τους διαθέσεις, για να καταφέρουν να δώσουν μικρές αυξήσεις και να βάζουν την συζήτη-

ΕΚΦΡΑΣΗ

Διεθνής Διάσκεψη

Μερικές δεκαετίες αποτυχίας των ενδοκυπριακών συνομιλιών δεν είναι αρκετές για ν' αποθαρρύνουν τους πολιτικούς ηγέτες της Κύπρου. Και αφού πια τίποτε πιστευτό δεν απέμεινε σ' αυτή τη διαδικασία έπρεπε να δοθεί μια νέα στροφή, κάποια νέα μέθοδος που δεν έχει ακόμα δοκιμαστεί και αποτύχει: έτσι γεννήθηκε η νέα έμφαση στη Διεθνή Διάσκεψη. Επιδίωξη της

η λύση της «διεθνούς πτυχής του Κυπριακού», η αφαίρεση ουσιαστικά του δικαιώματος επέμβασης από την Τουρκία. Δεν είναι καθόλου παράξενο που ούτε η Τουρκία ούτε ο Ντενκτας δεν είναι ενθουσιασμένοι με την ιδέα. Όσο για τους Αμερικανούς, ασφαλώς δεν βλέπουν με καλό μάτι την «εμπλοκή της Σοβιετικής Ένωσης», όπως θάλεγε κι ο Λυσσαρίδης.

Ποια είναι λοιπόν η έννοια της έμφασης στη Διεθνή διάσκεψη; Όταν οι ηγέτες και ιδιαίτερα των αριστερών κομμάτων βρίσκονται σε αμηχανία, την προτείνουν για έχουν κάτι έστω και απραγματοποίητο, να προτείνουν. Όσο η αριστερά γενικά αποφεύγει την σκληρή πραγματικότητα ότι λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού είναι αδύνατη (εχτός από τη διχοτόμηση-διπλή ένωση φυσικά) καμμία διαδικαστική μανούβρα δεν πρόκειται να προσφέρει τίποτε. Πρέπει απαραίτητα να παρακάμψουμε την Ε/Κ και Τ/Κ δεξιά και να πετύχουμε απ' ευθείας συμφωνία με την Τ/Κ αριστερά. Διαφορετικά ούτε ο ΟΗΕ ούτε η Διεθνής Διάσκεψη πρόκειται να προσφέρουν οτιδήποτε σημαντικό.

Ο Β. Λυσσαρίδης και η Κοινή Πολιτική

Για κοινή πολιτική όλων των πλευρών της Βουλής μίλησε ο Β. Λυσσαρίδης. Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως μπορεί να εννοεί κάτι τέτοιο. Αυτό που φαίνεται να προσπαθεί είναι ν' αρπαχτεί από μερικές γενικότητες που όλα τα κόμματα αισθάνονται αναγκασμένα να αναμνησούν υποκριτικά και να παρουσιαστεί σαν ο υπέρμαχος της εθνικής ενότητας. Όμως το μόνο που καταφέρνει μ' αυτό τον τρόπο είναι να συγκαλύπτει την υποκρισία που κρύβεται κάτω από τα μεγάλα λόγια για το εθνικό ζήτημα. Η παραπλάνηση του λαού συνεχίζεται, η ασυμφιλίωτες ταξικές αντιθέσεις συγκαλύπτονται και η απάτη της εθνικής ενότητας απειλεί άλλη μια φορά να εξισώσει εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, θύτες και θύματα. Αν για χάρη της εθνικής ενότητας ακόμα και αυτοί που μέχρι χτες ο Β. Λυσσαρίδης χαρακτήριζε «προγεφυρώματα του ιμπεριαλισμού» γίνονται δεκτοί στον «αντιιμπεριαλιστικό αγώνα» ποια θα είναι η κοινή πολιτική; Τουλάχιστον σε παλιότερες παρόμοιες καπροσκοπικές στροφές η ηγεσία της ΕΔΕΚ έλεγε πως απευθυνόταν στις «παρασυρμένες» μάζες του Συναγερμού. Σήμερα ο Β. Λυσσαρίδης απευθύνεται στην ηγεσία του...

Η Ποινή του Θανάτου

Σαν να μην έφτανε η μακάβρια παρουσίαση των πρόσφατων εγκλημάτων από τις εφημερίδες, ένα ακόμα πιο μακάβριο θέαμα απειλεί να εισβάλει στην Κυπριακή κοινωνία: η ποινή του θανάτου. Κόντρα σε κάθε επιστημονική έρευνα, κόντρα σε κάθε μοντέρνα αντίληψη, οι «σοφοί» της αντίδρασης προσπαθούν να εκμεταλλευτούν τα πιο καθυστερημένα ένστικτα του κόσμου και να προσθέσουν και την κρεμάλα στο οπλοστάσιό της καταπίεσης. Αυτοί οι «πολιτισμένοι» άνθρωποι θεωρούν τις εκτελέσεις και τις μακάβριες περιγραφές τους στον τύπο «ανασταλτικούς παράγοντες» για το έγκλημα. Θ' αργήσουν άραγε να ζητήσουν δημόσιες εκτελέσεις και κόψιμο των χεριών όπως γίνεται σε μερικές χώρες; Η εκτόνωση της αγανάκτησης του κοινού ενάντια στο έγκλημα με τη βαρβαρότητα της θανατικής ποινής μόνο τη συγκάλυψη των απτήτων της εγκληματικότητας βοηθά.

«Αυτόμολοι» και υποκριτές

Κιτρινισμός των αστικών εφημερίδων στην υπόθεση των Μ. Ονούρ-Μ. Ερίν

Πριν δυόμισυ τόσα χρόνια, η Κυπριακή Κυβέρνηση και ειδικότερα η Κυπριακή αστυνομία έγιναν στόχος μιας ρομποντίας του Κυπριακού και του ξένου τύπου γιατί όργανα της ΚΥΠ χωρίς καμία δικαιολογία, χωρίς καμία νόμιμη εξουσία, κόντρα σε κάθε νόμιμη και ηθική

Όλες σχεδόν οι Ελληνοκυπριακές εφημερίδες, ακόμα και οι δεξιές, καταδίκασαν εκείνο το έγκλημα και ζήτησαν την τιμωρία των ένοχων. Δημοσιεύτηκαν πύρινα άρθρα, γνωματεύσεις «νομικών κύκλων», επερώτηση στη Βουλή για το θέμα, ανακοινώσεις Κυπριακών και ξένων οργανώσεων που είχαν ένα κοινό παρανομαστή: Τη διαπίστωση πως η ενέργεια της αστυνομίας ήταν παράνο-

να ανακαλύψουν την ταυτότητα των ενόχων και να τους παρουσιάσουν στο Δικαστήριο για τιμωρία. Έτσι το μόνο όπλο που είχαν στα χέρια τους ήταν η πολιτική αγωγή ενάντια στην Κυπριακή Κυβέρνηση, που ήταν ο εργοδότης των μπάτσων που έκαμαν τη «δουλία», για αποζημιώσεις. Από τη στιγμή που η σύλληψη και η παράδοση των Τουρκοκύπριων ήταν γεγονός άναμφισβήτητα

αρχη σύλλαβαν δύο Τουρκοκύπριους αριστερούς που ζούσαν στο Νότο και με τη βία τους μετέφεραν στη γραμμή που χωρίζει τα δικά τους τα τάραφια από εκείνα της «παράνομης» Κυβέρνησης του Ντενκτας και τους παράδωσαν στην Τουρκοκυπριακή αστυνομία.

του «Αγώνα» και της «Αλήθειας» πριν λίγες μέρες. Όμως ιδιαίτερα σε ότι αφορά την «Αλήθεια» και τον αρχισυντάκτη της, που κάποτε είχε την απαίτηση να παρουσιάζεται σαν «προστάτης» κάθε κατατρεγμένου από τες αρχές, διερωτούμαστε αν τολμούμε να δώσουμε μια οποιαδήποτε εξήγηση για τη φοβερή αντίφαση ανάμεσα στο τι έγραφαν τότε και τι γράφουν σήμερα. Θέλει μήπως ο κ. Αλέκος Κωνσταντινίδης να του θυμίσουμε μερικά από εκείνα που έγραψε ο ίδιος και η εφημερίδα του;

-Στες 21.8.84 κάτω από ένα τεράστιο τίτλο η «Αλήθεια» έγραφε ανάμεσα σ' άλλα: «Ο μόνος Τουρκοκύπριος που στις 15 Νοεμβρίου του 1983 με ομιλία του στην Αθήνα καταδίκασε την παράνομη ανακήρυξη του τουρκοκυπριακού «κράτους» είναι ο Μουσα Ονούρ, που όπως είναι γνωστό την περασμένη Τρίτη συνελήφθη από την κυπριακή Αστυνομία και παραδόθηκε στον Ντενκτας...»

-Την ίδια μέρα ο κ. Κωνσταντινίδης σε άρθρο του τόνιζε: «...Είναι τέλος φανερό ότι ο Μουσα Ονούρ εκδόθηκε στο «κράτος» μετά από απαίτηση του Ντενκτας...»

-Στες 22.8.84 η Αλήθεια έγραφε πάλι: «Ο Μουσα Ονούρ είναι ο μόνος Τουρκοκύπριος που με ομιλία του στην Αθήνα στις 15 Νοεμβρίου 1983 καταδίκασε την ανακήρυξη του Ντενκτασικού «κράτους». Και με φυλλάδια που διένειμε ο ίδιος στη Λευκωσία καταδίκασε το «κράτος» του Ντενκτας. Αυτον τον άνθρωπο, όπως έχει δημοσιευθεί, παρέδωσαν οι κυπριακές αρχές στο καθεστώς Ντενκτας...»

— Την ίδια μέρα ο κ. Κωνσταντινίδης στο άρθρο του έγραφε: «...Όπως κι αν έχουν, όμως, τα πράγματα εκείνο που έχει σημασία είναι ότι ένας πολίτης της κυπριακής Δημοκρατίας, που διέμενε τα τελευταία έφτα χρόνια στο Νότο, συνελήφθη μυστικά από την Αστυνομία και χωρίς να ακολουθηθεί οποιαδήποτε νόμιμη διαδικασία παραδόθηκε στο τουρκοκυπριακό «κράτος». Η παράδοση του Τουρκοκύπριου έγινε προφανώς μετά από απαίτηση του κ. Ντενκτας για λόγους που ενδεχεται να αχρησιάζονται με τη δραστηριότητα του Μουσα Ονούρ στο Νότο...»

— Στες 24.8.84 διαβάσαμε στην Αλήθεια: «...Οι όμως αυτές οι «αμοιβαίες διευθετήσεις» θα έφθαναν μέχρι του σημείου να συλλαμβάνονται πολίτες της Δημοκρατίας, όπως ο Μουσα Ονούρ και πολλοί άλλοι πριν από αυτόν, και να παραδίδονται στο καθεστώς Ντενκτας, χωρίς να ενδιαφερόμαστε για την τύχη που τους περιμένει είναι δύσκολο να το συλλάβει ο νους.

Γιατί το πράγμα είναι αντισυνταγματικό, παράνομο, απάνθρωπο και εγκληματικό...»

Τώρα πως μπορούν να συμβιβαστούν τα παραπάνω με την τελευταία «είδηση» που δημοσίευσε η Αλήθεια και το άρθρο του κ. Κωνσταντινίδη με τα οποία ούτε λίγο ούτε πολύ ο Μουσα Ονούρ και ο σύντροφος του ο Μουσταφά Εμίν κατηγορούνται ότι διενεργούσαν κατασκοπεία και ότι την αποζημίωση που εισπράξαν την κατάθεσαν στο Ταμείο Άμυνας του Ντενκτας, μόνο ο κ. Κωνσταντινίδης θα μπορούσε να εξηγήσει. Φυσικά θα του δοθεί σύντομα η ευκαιρία να μας εξηγήσει στο Δικαστήριο στες αγωγές που έχουν κινήσει οι δύο Τουρκοκύπριοι.

Υπάρχει και μια άλλη πτυχή του ζητήματος που παρουσιάζει ενδιαφέρον. Όσοι έχουν την ικανότητα να βγάλουν το συμπέρασμα, για το τι είναι εκείνο που κάμνει νιάου νιάου πάνω στα κεραμίδια, έχουν καταλάβει ποια υπηρεσία σύνταξε και διένειμε την «είδηση» και τες «πληροφορίες» για τους δύο Τουρκοκύπριους στες εφημερίδες. Για τον «Αγώνα» ήταν πάντα σ' όλους γνωστές οι διασυνδέσεις που είχε με τους αστυνομικούς κύκλους και ειδικά την ΚΥΠ. Όμως για πολλούς, όχι για μας, είναι παράξενο να προβάλλουν τες θέσεις και τες απόψεις της ΚΥΠ εφημερίδες όπως η «Αλήθεια» και η «Απογευματινή».

Όσο για τα «Νέα» και τον «Παρασκήνιο» τους, που το μόνο που τους ενόχλησε ήταν το ότι η «Αλήθεια» προσπάθησε να τους φάει την πατρότητα της είδησης για την πληρωμή των αποζημιώσεων στους Τουρκοκύπριους, θέλουμε μόνο να τους παρακαλέσουμε να διαβάσουν την επερώτηση που έκαμε στη Βουλή τον Αύγουστο του 1984 ο βουλευτής της ΕΔΕΚ Γιαννάκης Ομήρου. Πριν γράψουν οτιδήποτε άλλο για το θέμα ας περιμένουν τουλάχιστο να δουν το αποτέλεσμα των αγωγών εναντίον του «Αγώνα» και της «Αλήθειας».

Και κάτι άλλο. Διερωτήθηκε κανένας μήπως οι διάφορες εφημερίδες που έγραψαν για το...«σκάνδαλο» και η ΚΥΠ έχουν βάλει κοινό στόχο το φάγωμα κατενός αξιωματούχου; Εμείς κάτι μας λέει πως δεν χωνεύουν τη κ. Σουλιάτη.

Πατρίκιος Παύλου

Οι Μουσα-Μουσταφά αμέσως μετά την απελευθέρωση τους συζητούν με συντάκτη της Σ.Ε. στα γραφεία της Αρ. Πτέρυγας

μη και αντισυνταγματική. Την ίδια διαπίστωση έκαμε και το Γραφείο της Γενικού Εισαγγελέα, χωρίς βέβαια να το παραδέχεται δημόσια.

Οι δύο Τουρκοκύπριοι σύντροφοι, μόλις αφέθηκαν στο Βορρά ελεύθεροι, με εγγύηση για να δικαστούν αργότερα, έφυγαν και στράφηκαν στο Νότο. Η διάσωση τους φυσικά ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης κινητοποίησης συνδικαλιστικών και άλλων εργατικών και προοδευτικών οργανώσεων και παραγόντων στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Η Αριστερή Πτέρυγα ιδιαίτερα έκαμε μια χωρίς προηγούμενο καμπάνια και κατάφερε να κάμει το θέμα των Τουρκοκύπριων συντρόφων πλατιά γνωστό στην Κύπρο και το εξωτερικό. Κεντρικό σύνθημα των κινητοποιήσεων ήταν η απαίτηση για τιμωρία των ένοχων.

Δυστυχώς δεν ήταν στο χέρι των δύο θυμάτων

(μετά την επιστροφή τους) κατάρρευσε ο αρχικός ισχυρισμός της αστυνομίας ότι είχαν μεταφερθεί στο Βορρά ύστερα από δική τους επιθυμία, η πληρωμή αποζημιώσεων ήταν μαθηματικά αναπόφευκτη. Σε τέτοιες συνθήκες το καθήκον του δικηγόρου της Δημοκρατίας ήταν να συμβουλευτεί τον «πελάτη» του να επιδιώξει συμβιβασμό και να πληρώσει όσο το δυνατό πιο λίγα. Και αυτό ακριβώς έκαμε το Γραφείο της Γενικού Εισαγγελέα.

Θα περίμενε ένας πως οι εφημερίδες που τόσα είχαν γράψει για τη νομική και ηθική τάξη θα χαιρέτιζαν την έστω και συμβολική αποκατάσταση των θυμάτων του μεγάλου εκείνου εγκλήματος. Εμείς φυσικά δεν είχαμε ποτε απαιτήσεις ούτε για τα κίνητρα ούτε για τες επιδιώξεις των αστικών εφημερίδων. Έτσι δεν νοιώσαμε καθόλου έκπληξη διαβάζοντας τα κείμενα

KINA

Στη σκία της πολιτικής επανάστασης

Αστράπη πριν την καταιγίδα της πολιτικής επανάστασης ήταν οι κινητοποιήσεις των φοιτητών που ξέσπασαν στην Κίνα τον περασμένο μήνα. Οι φοιτητές λειτούργησαν σαν βαρόμετρο της Κινέζικης κοινωνίας. Και το βαρόμετρο δεν δημιουργεί τον καιρό. Περιορίζεται στο να τον καταγράφει. Αντανακλά αφα που συμβαίνουν στα βάθη των ταξικών σχέσεων. Είναι το φανέρωμα στο οικοδομήμα του ανταγωνισμού ανάμεσα στη γραφειοκρατία και την εργατική τάξη που θα ξεσπάσει με φοβερή βιαιότητα στην Κίνα και στα άλλα παραμορφωμένα εργατικά κράτη την επόμενη περίοδο.

Οι καθαίρεσεις του γενικού γραμματέα της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας Χου Γιο Παγκ και του γραμματέα του γραφείου προπαγάνδας Ζου Χουζε τους μετέτρεψαν σε αποδιοπομπαίους τράγους για να εχτονωθεί ο θυμός και η αγανάκτηση των μαζών. Ακολούθησαν εκκαθαρίσεις στα πανεπιστήμια ενώ απομακρύνθηκαν ο πρόεδρος και ο αντιπρόεδρος της Ακαδημίας Κοινωνικών Επιστημών.

Η επιθανάτια κρίση της γραφειοκρατίας αντιμετωπίζει την θύελλα της πολιτικής επανάστασης σε όλες τις πτέρυγες των διασπασμένων μηχανισμών της.

Οι παραχωρήσεις στον καπιταλισμό, η «φιλελεγεροποίηση» και το χαλάρισμα της λογοκρισίας, άνοιξαν τους ασκούς του αϊόλου. Η θέση της κινέζικης γραφειοκρατίας είναι ανεπανόρθωτα κλονισμένη ενώ η άνοδος της πολιτικής επανάστασης βαθαίνει τον εμφύλιο που έχει ξεσπάσει μέσα στις γραμμές της.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Πρόσφατα η «Λαϊκή Καθημερινή» κεντρικό όργανο του Κ.Κ. Κίνας κάλεσε τους φοιτητές και τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλειές και στα σχολεία, για να δουλέψουν σκληρά. «Η ΝΕΑ ΚΙΝΑ δεν θα χτιστεί απο αλητόβιους των δρόμων που μόνο να αμφισβητούν και να διαδηλώνουν ξέρουν». Για τους «Φιλελεύθερους» τεχνοκράτες του Τέγκ Σιάο Πίγκ ο Μαρξισμός ηττήθηκε από τους νόμους της προσφοράς και της ζήτησης. Για τους τα μόνα υγιή ένστιχτα του προλεταριάτου και της νεολαίας είναι η σκληρή δουλειά, η παραγωγικότητα και η πείθαρχία. Κάθε ώρα που χάνεται, κάθε απεργία, κάθε διαδήλωση δεν αφήνει τα τεχνοκρατικά τους όνειρα να πραγματοποιηθούν.

Η δημιουργία ιδιωτικού τομέα με περιθώρια κέρδους, για να γίνει η Κινέζικη οικονομία ελκυστική στο ξένο κεφάλαιο, δείχνει το ποσο μπλοκαρισμένη είναι η κοινωνία. Η γραφειοκρατία μετατρέπε-

ΜΑΗΣ 1968. Η κοκκινοφρουρίτικη Αριστερά της Σαγγάης σε μια γιγαντιαία κινητοποίηση χαιρετίζει την Γενική Ανεργία στη Γαλλία, καίγοντας ομοιώματα του Ντε-Γκωλ και ζητοκραυγάζοντας συνθήματα για την κομμούνια του Παρισιού.

ται σε απόλυτο εμπόδιο για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και έρχε-

ται σε οξεία σύγκρουση με τις κύριες δυνάμεις της ιστορικής εποχής. Ο ολο-

κληρωτισμός της τεχνοκρατίας των μανιτζερ και των διαχειριστών της γραφειοκρατικής εξουσίας φτάνει στα όρια του. Μόνο το ξεπέρασμα της ταξικής διαίρεσης της εργασίας σε χειρωνακτική και διανοητική, και η εξασφάλιση οικονομίας χρόνου με εργατική συμμετοχή σ' όλα τα επίπεδα της ζωής και της οικονομίας θα μπορέσει να απελευθερώσει τις παραγωγικές δυνάμεις και να λύσει επαναστατικά το πρόβλημα της ανάπτυξης. Είναι ιστορικά αδύνατο όμως ο σοσιαλισμός να χτιστεί και να ανοίξει τον δρόμο για το ξεπέρασμα των ταξικών διαίρεσεων της κοινωνίας πριν την νίκη της παγκόσμιας επανάστασης. Η ιστορία δικαιώνει ακόμα μια φορά τον Τρότσκι.

Η γραφειοκρατία ταφισμένη με την συντήρηση, το κράτος και τα εθνικά σύνορα δεν μπορεί. Στον αιόνα που μπαίνουμε το προλεταριάτο θ' ανοίξει το δρόμο για την αταξική κοινωνία. Το πρόβλημα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων θα το λύσει συνειδητά στες διεθνείς αρρένες της ταξικής πάλης αφού πρώτα μετακινήσει το εμπόδιο της ηγεσίας του.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΑΓΓΑΗΣ

Η Κίνα δεν είναι μόνο τα χαμόγελα του Τέγκ που αποθανατίζει ο διεθνής κα-

πιταλιστικός τύπος, δεν είναι μόνο οι διαφημίσεις της Κόκα-κόλα. Η Κίνα δεν είναι τα μοντέλκια Πιερ Καρτεν. Η αναμέτρηση της γραφειοκρατίας με την ιστορία άρχισε. Ζούμε σε μια περίοδο όπου διεξάγεται μια κούρσα για το ποιος θα καταρρέψει πρώτος: ο καπιταλισμός ή ο σταλινισμός.

Η επιθανάτια κρίση της Κινέζικης γραφειοκρατίας και η σύγκρουση της με τις μάζες ξαναζωντανεύει τις επαναστατικές μνήμες του '68, την επαναστατημένη Σαγγάη της Κομμούνιας των 10 εκ. εργατών που τόλμησε την εποχή της κυριαρχίας του «μεγάλου τιμονιέρη» να τα βάλει με την προσωπολατρία του Μάο. Ανακαλεί τις ανεξάρτητες από το κόμμα και το κράτος επιτροπές παραγωγής που διαλύθηκαν βίαια, τους κοκκινοφρουρούς που συγκρούονταν με τον Μασίκο στρατό.

140 χρόνια μετά το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, το σύνθημα «Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε» γίνεται επίκαιρο και ιστορικά αναγκαίο όσο ποτε άλλοτε. Στρέφεται βέλος ενάντια στες γραφειοκρατίες και τα εθνικά τους σύνορα για την σοσιαλιστική ομοσπονδία των λαών από την Ανατολή ως την Δύση.

Μάριος Κωνσταντίνου

ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ

Απο τα πρώτα αποτελέσματα που μαζεύτηκαν από το δημοψήφισμα στες Φιλιππίνες για έγκριση του νέου συντάγματος που προτείνει η κυβέρνηση της Κορασον Ακίνο φαίνεται ότι η Ακίνο έχει πετύχει συντριπτική νίκη συγκεντρώνοντας περίπου τα 75% των ψήφων. Με το νέο σύνταγμα νομιμοποιείται και τοπικά η κυβέρνηση και η ίδια η Ακίνο εξασφαλίζει ακόμα 6 χρόνια στην προεδρία.

Το μέγεθος του ψήφου υπερ του συντάγματος πρέπει να αποδοθεί όχι τόσο στη λαϊκή απήχηση που έχει το νέο σύνταγμα αλλά περισσότερο στην απήχηση που είχε το σύνθημα ότι ένα «ΟΧΙ στο σύνταγμα σημαίνει επιστροφή του Μάρκος».

Παρόλη τη νίκη της Ακίνο η κυβέρνηση της παραμένει από τη δημιουργία της κυβέρνηση κρίσης. Το πραξικόπημα που εκδηλώθηκε εναντίον της τες τελευταίες μέρες δείχνει πόσο μεγάλη αστάθεια επικρατεί. Χρειάστηκε η άμεση επέμβαση των Αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών για να αποτρέψει μεγαλύτερη κινητοποίηση στρατιωτικών τμημάτων εναντίον της. Η Κορασον Ακίνο πλήρωσε για τη βοήθεια που πήρε με το να παραχωρήσει το δικαίωμα συμμετοχής στην επιλογή του Υπουργικού Συμβουλίου στον νέο τοποτηρητή των αμερικάνικων συμφερόντων στρατηγό Φιντελ Ράμος.

Η Ακίνο βρίσκεται σε ένα αδιέξοδο χωρίς καμία ελπίδα να μπορέσει να το ξεπεράσει. Προσπάθησε να συμβιβαστεί με τους αντάρτες του Νέου Λαϊκού Στρατού (ΝΛΣ) και τους αντάρτες του Ισλαμικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΙΑΜ), χωρίς όμως καμία επιτυχία. Η εκχειρία της με τους πρώτους κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να τινάχτει στον αέρα.

Υποτίθεται ότι μέσα στες 60 μέρες της εκχειρίας θα έφταναν σε κάποιες μορφές συμφωνία ώστε να δικαιολογείται παράταση της και ίσως να έμπαιναν οι βάσεις μιας κάποιας λύσης. Αυτές οι ελπίδες της Ακίνο αποδείχτηκαν μάταιες. Τα τσακάλια του Μάρκος που την κρατούν στην εξουσία δεν θα την αφήσουν να κάμει ουσιαστικές υποχωρήσεις προς τους αντάρτες. Ήδη ανήχηκε να συζητήσει το αίτημα της μεταβατικής κυβέρνησης που ζητούν οι αντάρτες και ήδη αποδείχτηκε απρόθυμη να προχω-

Το πραξικόπημα απέτυχε η κρίση βαθαίνει

Οπαδοί του Μάρκος συγκρούονται με τον στρατό της Ακίνο έξω από τον τηλεοπτικό σταθμό στη Μανίλα. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται, η αστάθεια του καθεστώτος μεγαλώνει

ρήσει σε ουσιαστικές αγροτικές μεταρρυθμίσεις ώστε να ικανοποιήσει τα αιτήματα εκατομμυρίων αγροτών που υποστηρίζουν τους αντάρτες.

Η προσέγγιση των στρατιωτικών σ' αυτό το πρόβλημα μπορεί να συμπληρωθεί μέσα στα λόγια του Ράμος όταν του έδωσε η Ακίνο εντολές να διατάξει τους στρατιώτες του να επιτεθούν εναντίον των οχυρωμένων στασιαστών στο τελευταίο πραξικόπημα: «Οι στρατιώτες δεν πυροβολούν στρατιώτες». Θεωρούν οι στρατιωτικοί μεγαλύτερης σημασίας τον κίνδυνο ήττας από τους αντάρτες παρά την παραμονή της

Ακίνο στην εξουσία.

Πιέζουν οι στρατιωτικοί, με επικεφαλής τον Ράμος και τον νέο Υπουργό Άμυνας Ραφαέλ Ιλέτο, για μια ολομέτωπη επίθεση εναντίον των ανταρτών. Ήδη ο Ράμος προσπάθησε να βρει αφορμές για να καταγγείλει μονομερώς την εκχειρία με τους αντάρτες. Ο Ιλέτο δε δήλωσε ότι, αν δεν εξελιχτεί προς όφελος της κυβέρνησης η εκχειρία, θα την καταγγείλει. Με βάση την ανάλυσή τους η εκχειρία επιτρέπει στους αντάρτες να αυξήσουν το πολιτικό τους κύρος. Χαρακτηριστικά λέχτηκε από κυβερνητικό ότι: «η παραχώρηση δημοκρατικού χώ-

ρου στους κομμουνιστές ίσως αποτελέσει αυτοκαταστροφή».

Παρα τες δηλώσεις της, μετά τη δολοφονία 12 αγροτών και τριών τραυματισμο εκατοντάδων άλλων από τους αστυνομικούς και πεζοναύτες στην τελευταία διαδήλωση για αγροτική μεταρρύθμιση, η Ακίνο παραμένει ανήμπορη να αντιδράσει στες εξάρσεις βίας από πλευράς των στρατιωτικών. Έχει δεθεί η μοίρα της κυβέρνησης της με τη μοίρα των στρατιωτικών αντικομμουνιστικών σχεδίων και είναι υποχρεωμένη να τους δίνει ελεύθερο πεδίο δράσης. Πώς μπορεί εξάλλου η ίδια η Ακίνο που

προέρχεται από τη μεγαλύτερη οικογένεια γαιοκτημόνων των Φιλιππινών να αφήσει να γίνει πραγματικότητα το αίτημα της αγροτικής μεταρρύθμισης;

Θα δούμε στες Φιλιππίνες μέσα στους επόμενους μερικούς μήνες μια ολοένα αυξανόμενη ένταση που θα συνεχίσει να δείχνει εξάρσεις βίας όπως οι διαδηλώσεις και το μικροπραξικόπημα των τελευταίων ημερών. Το ερώτημα που μπαίνει είναι αν τελικά την Ακίνο την ανατρέψουν οι στρατιωτικοί ή οι αντάρτες. Η πιο πιθανή τάση είναι ότι δεν μπορεί να συμπληρώσει την νέα εξετία που της δίνει το σύνταγμα.

Το άμεσο μέλλον της Φιλιππινέζικης επανάστασης βασίζεται πάνω στο πόσο θα επιδράσουν οι κινητοποιήσεις των μαζών πάνω στον πολιτικό χαρακτήρα του προγράμματος των ανταρτών. Η τωρινή ηγεσία του αντάρτικου ακολουθεί μια συγχισμένη πολιτική που αποπροσανατολίζει το κίνημα. Μόνο με ξεκάθαρες προοπτικές και με βάση ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα είναι δυνατό να ολοκληρωθεί η επανάσταση στες Φιλιππίνες και να οδηγηθούν οι μάζες στην εξουσία.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

Η ΠΥΛΑ, ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ... και το «παράδειγμα προς μίμηση»

«Αναυδή έμεινε χθες η Βουλή από τες συνταρακτικές αποκαλύψεις που έγιναν ενώπιον του σώματος για τες τρομερές διαστάσεις του λαθρεμπορίου και του οργίου της κατασκοπείας μέσω Πύλας, που υπονομεύουν την οικονομία μας, την εθνική ασφάλεια, την υγεία και την εθνική αξιοπρέπεια του λαού μας».

εφ. «ΤΑ ΝΕΑ» 9/1/87

Κάπως έτσι αντιμετωπίζουν το θέμα της Πύλας, όχι μόνο το Σ.Κ. ΕΔΕΚ αλλά και το ΑΚΕΛ και ο ΔΗΣΥ. Είναι όμως τόσο σοβαρό το θέμα; Και γιατί έχει παρουσιαστεί; Είναι ερωτήματα που απασχολούν τον καθένα μας.

Η Πύλα είναι το μόνο μικτό χωριό που βρίσκεται στη νεκρή ζώνη. Αποτελείται από 700 περίπου Ε/Κ και 400 Τ/Κ. Λόγω της θέσης του, της σύνθεσης του πληθυσμού αλλά και του καθεστώτος που επικρατεί (Ηνωμένα Έθνη), δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ευνοεί καταστάσεις όπως το λαθρεμπόριο.

Λαθρεμπόριο

Ο Βουλευτής όμως του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Ηλιάδης, προσπάθησε να παρουσιάσει το λαθρεμπόριο σαν μηχανοργία του καθεστώτος του Ντενκτας, και ότι έχει σαν σκοπό από την μια να πληξεί την οικονομία των Ε/Κ και από την άλλη να μεγαλώσει την αγορά των Τ/Κυπριακών προϊόντων. Είναι κάπως αδύνατο το λαθρεμπόριο που γίνεται να έχει σαν στόχο το κτύπημα της Ε/Κ οικονομίας. Σίγουρα όμως έχει σαν στόχο την εξάπλωση της αγοράς των Τ/Κ προϊόντων.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια μπορεί να «δικαιολογηθεί» και το λαθρεμπόριο που γίνεται από τους Ε/Κ προς τους Τ/Κ, κάτι το οποίο ο κ. Ηλιάδης προσπάθησε να υποτιμήσει.

Για παράδειγμα το πιο διαδεδομένο κονιακ στον Βορρά, είναι γνωστό σε όλους ότι, προέρχεται από μεγάλη Ε/Κυπριακή Βιομηχανία. Εάν το λαθρεμπόριο προς την Ε/Κ πλευρά είναι μεγαλύτερο, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι τιμές των Τ/Κ προϊόντων είναι γενικά πιο χαμηλές λόγω των πιο φτηνών εργατικών χεριών.

Είναι πολύ αμφίβολο αν το λαθρεμπόριο είναι συνειδητή απόφαση του Ντενκτας. Είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Ο καπιταλισμός έχει την τάση να επεκτείνει την παραγωγή υπεριοδύστας, να ευρύνει την ακτίνα δράσης του, να αντικρύζει όλους τους ανθρώπους σαν πιθανούς πελάτες. Έτσι βλέπουμε τους Τ/Κ καπιταλιστές να βλέπουν τους Ε/Κ σαν πιθανούς αγοραστές και αντίστροφα.

Βλέπουμε δηλαδή ότι τα τεχνικά σύνορα που έχουν δημιουργηθεί με την εισβολή του 1974, για τους καπιταλιστές δεν υπάρχουν; μιας και προσπαθούν να πωλήσουν τα προϊόντα τους «έξω» στους δε.

Ταυτόχρονα όμως αυ-

το δημιουργά τον ίδιο συναγωνισμό μεταξύ των Τ/Κ και Ε/Κ καπιταλιστών που υπήρχε πριν το '74 και που δημιούργησε αυτό που σήμερα λέγουμε «εθνικό» πρόβλημα.

Είναι γι' αυτό που η κυβέρνηση Κυπριανού σήμερα προσπαθεί να μας αποδείξει ότι το λαθρεμπόριο γίνεται σε πολύ μικρή κλίμακα. Διότι αυτοί που κάνουν το λαθρεμπόριο είναι αυτοί οι ίδιοι που την στηρίζουν. Είναι γι' αυτό που κι οποιαδήποτε άλλη αστική κυβέρνηση δεν θα έκανε τίποτα για να το σταματήσει. Το μόνο που μπορεί να κάνει η κυβέρνηση, στην προσπάθειά της να καλύψει την ενοχή-της, είναι να συλλαμβάνει μερικούς φουκαράδες που έτυχε να αγοράσουν από Τ/Κ καταστήματα καμμία φόρμα ή λίγα φρούτα.

Κατασκοπεία

Το θέμα της κατασκοπείας που ο κ. Ηλιάδης έχει θεωρήσει σαν πολύ σοβαρό, κάθε άλλο παρα τέτοιο μπορεί να είναι. Είναι λίγο περίεργο να περιμένει κάποιος να έχουν στηθεί χαρτοπαιχτικές λέσχες από τον Ντενκτα για λόγους κατασκοπείας. Είναι γεγονός ότι υπάρχουν αρκετές τέτοιου είδους λέσχες στην περιοχή της νεκρής ζώνης όπως στην Πύλα και στις βάσεις. Όμως ο μοναδικός λόγος που υπάρχουν εκεί, είναι γιατί η Ε/Κυπριακή αστυνομία δεν μπορεί να τες ενοχλήσει.

Ούτε μπορεί να περιμένει κάποιος ότι τα τουρκικά «επεχτατικά» σχέδια στηρίζονται στο τι θα τους πει ένας Τ/Κ που ήρθε στον Νότο μέσω της Πύλας και μάζεψε πληροφορίες. Την εποχή των δορυφόρων και της ανάπτυξης των ηλεκτρονικών μέσων παρακολούθησης δεν είναι ανάγκη να γίνει κάτι τέτοιο. Ακόμα γιατί να έρθει Τ/Κ από τον Βορρά να κατασκοπεύσει την στιγμή που μπορεί να πληρώσει κάποιος Ε/Κ (και υπάρχουν τέτοιοι) και να κάνει την ίδια δουλειά;

Τι πρέπει να γίνει

Όπως φαίνεται από τα πιο πάνω, τα μέτρα που ο κ. Ηλιάδης εισηγείται για την πάταξη του λαθρεμπορίου δεν μπορούν να πετύχουν. Οι αλλαγές της νομοθεσίας για το μέγεθος των ποινών για λαθρεμπόριο, το μόνο που θα πετύχει είναι να τιμωρούνται ακόμα πιο αυστηρά οι φουκαράδες της φόρμας.

Η καλύτερη αστυνομική μέτρα δεν θα λύσει το πρόβλημα. Ακόμα και εάν υπάρχει ένας αστυνομικός ή στρατιώτης σε κάθε 10 μέτρα στην πράσινη γραμμή, οι καπιταλιστές θα βρουν

τρόπο να διακινήσουν τα προϊόντα τους.

Η εθνικιστική αντιμετώπιση του κ. Ηλιάδη που επικαλείται «εθνικές αξιότητες» δεν μπορεί παρά να δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερα προβλήματα στην εργατική τάξη και των Ε/Κ και των Τ/Κ ενισχύοντας και οξύνοντας τες εθνικιστικές τάσεις.

Στη συζήτηση της Βουλής όλοι οι Βουλευτές θεώρησαν την συμβίωση των Ε/Κ και Τ/Κ της Πύλας σαν «παράδειγμα προς μίμηση» και τόνισαν την ανάγκη να μείνει ανοικτή η Πύλα. Και όμως, παρόλο που η Πύλα σήμερα είναι η μοναδική περίπτωση χωριού που κατοικείται από

Ε/Κ και Τ/Κ, κάθε άλλο παρα παράδειγμα προς μίμηση είναι. Οι χαφιέδες του Κυπριανού και του Ντενκτας δεν αφήνουν την κοινότητα να ζήσει ομαλά. Ο εθνικισμός οργιάζει και στες δυο κοινότητες. Ένα παράδειγμα είναι ότι οι Ε/Κ κάτοικοι του χωριού φοβούνται να ψωνίσουν από Τ/Κ μην τυχόν και οι Ε/Κ χαφιέδες τους καρφώσουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τους Τ/Κ. Είναι υποκρι-

Τα οικονομικά συμφέροντα της αστικής τάξης «παραβιάζουν» τα σύνορα που εγκαθιδρύθηκαν το 1974 στη βάση των ιδίων συμφερόντων.

τικό από τη μεριά και της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ να αναφέρουν την Πύλα σαν παράδειγμα συμβίωσης. Αντίθετα τα κόμματα της αριστεράς θα πρέπει να υποστηρίξουν τους κατοίκους της Πύλας με το να απομονώσουν τους χαφιέδες που κυκλοφορούν στο χωριό και καρφώνουν το κάθε τι που συμβαίνει και να αποκαλύψουν τους μεγάλους λαθρέμπορους και

Ε/Κ και Τ/Κ.

Το παράδειγμα της Πύλας δείχνει ότι το λαθρεμπόριο είναι αποτέλεσμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και ανταλλαγής. Οι αντιφάσεις του συστήματος δεν μπορούν να ελεγχτούν με κανένα αστικό νόμο ούτε και να μπει φραγμός στην τάση των παραγωγικών δυνάμεων να ξεπερνούν τα σύνορα.

Οι αστικοί νόμοι που

προτείνει ο κ. Ηλιάδης θα πρέπει να αντικατασταθούν με τον αγώνα της Ε/Κ και Τ/Κ εργατικής τάξης για το κτύπημα των καπιταλιστών. Τα ίδια συμφέροντα αυτών που το '74 εγκαθίδρυσαν τα σύνορα, σήμερα έρχονται και τα «παραβιάζουν». Εργατική τάξη της Κύπρου, Ε/Κ και Τ/Κ, μπορεί να τα καταργήσει με τον κοινό ταξικό αγώνα.

Ν. Ανδρέου

ΕΟΚ και Αριστερά Το «όχι» δεν είναι αρκετό

Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ της κυπριακής κυβέρνησης και του Συμβουλίου Σύνδεσης της ΕΟΚ για την τελωνειακή Ένωση Κύπρου — ΕΟΚ βρίσκονται σε προχωρημένο στάδιο. Οι προσπάθειες αυτές — που χρονολογούνται από το 1972 όταν υπογράφηκε η «συμφωνία σύνδεσης» — αλλά κυρίως οι επιπτώσεις που θάχει στην κυπριακή οικονομία η τελωνειακή ένωση, απασχολούν έντονα την τελευταία περίοδο την εργατική τάξη και τα κόμματα της.

Για τόσα χρόνια η ΕΟΚ στηρίζει την επιβίωση της στες δυνατότητες επέκτασης της δικής της αλλά και της παγκόσμιας αγοράς. Η παγκόσμια όμως οικονομική κρίση και η συρρίκνωση του διεθνούς εμπορίου άρχισε να αποτελεί εμπόδιο σ' αυτή την ανάπτυξη. Ο καπιταλισμός είναι ανίκανος να συνενώσει και να σχεδιάσει την παραγωγή σε παγκόσμια κλίμακα. Το αποτέλεσμα είναι το κάθε κεφάλαιο να αναζητά την εξασφάλιση της δικής του εθνικής αγοράς εντείνοντας έτσι τον ανταγωνισμό. Επιπρόσθετα τα μονοπώλια της ΕΟΚ είναι αναγκασμένα να διευρύνουν τον κύκλο της αγοράς τους απέναντι στην επιρροή τόσο του Αμερικάνικου όσο και του Γαλλικού κεφαλαίου. Τελευταίο παράδειγμα η ένταξη στην «Κοινότητα» της Ισπανίας και Πορτογαλίας.

Τα σημάδια κρίσης που άρχισε να εμφανίζει η κυπριακή οικονομία, με

λαιο και τες μικρές βιομηχανικές μονάδες.

Γιατί όμως η αστική τάξη επιδιώκει την τελωνειακή ένωση; Η εξωτερική πολιτική μιας κυβέρνησης είναι η συνέχιση της εσωτερικής της πολιτικής. Έτσι η στήριξη στην ιδιωτική πρωτο-

βουλία στο εσωτερικό, επιβάλλει και την ανάγκη να αποδέχεται σιγά - σιγά και τες βασικές διεθνείς επιλογές της ιδιωτικής πρωτοβουλίας: το ξένο κεφάλαιο, την ΕΟΚ κ.λ.π. Η αστική τάξη μίταινει στην ΕΟΚ γιατί ξέρει ότι και έξω την περιμένει η ίδια καταστροφή. Είναι χαρακτηριστική μια πρόσφατη ομιλία του βουλευτή του ΔΗΣΥ Λ. Ζαχαριάδη

Η πρόσφατη υποστήριξη της τελωνειακής ένωσης από τον Λυσσαρίδη στο Στρασβούργο (Σ.Ε. φυλ. 162) όπως και η σχεδόν δημοσιογραφική τοποθέτηση των «ΝΕΩΝ» μπροστά στες προσπάθειες της κυβέρνησης για τελωνειακή ένωση, ήταν μια σοβαρή προσπάθεια της ηγεσίας της ΕΔΕΚ να εγκαταλείψει την παλιά της θέση απέναντι στην ΕΟΚ. Όμως λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο. Τώρα αναγκάζεται, παρα τη θέληση της, να υπολογίσει τες διαθέσεις της βάσης και να ταχθεί αντί-ΕΟΚικά.

ναγωνιστεί τα μονοπώλια της Ευρώπης και να επιβιώσει μέσα στα πλαίσια των Εθνικών ανταγωνισμών όπως εκφράζονται μέσα στην καπιταλιστική ΕΟΚ. Κι αυτό ισχύει πολύ περισσότερο για το αδύνατο κεφάλαιο

όπου, παραδεχόμενος τα τεράστια προβλήματα που θα δημιουργηθούν στην κυπριακή οικονομία, ανάφερε πως «δεν έχουμε άλλη εκλογή παρά να συνεχίσουμε την πορεία προς την τελωνειακή ένωση...»

Κι ενώ οι αστοί δεν έχουν άλλη εκλογή, οι ηγεσίες των εργατικών κομμάτων ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ πέρα από τη θέση τους ενάντια στην τελωνειακή ένωση δεν έχουν πρόγραμμα που να οδηγεί έξω από την κρίση. Οι θέσεις τους για ενημέρωση του λαού, συζήτηση του θέματος στη Βουλή και για διεξαγωγή δημοψηφίσματος, αν δεν συνδεθούν μ' ένα πρόγραμμα κρατικού ελέγχου των βασικών τομέων της οικονομίας (τραπεζών, εισαγωγικού - εξαγωγικού εμπορίου, βιομηχανικών μονάδων κ.λ.π.), θάβαν κενά γράμματα και διακηρύξεις, ανίκανες να εμποδίσουν την τελωνειακή ένωση. Κι αν ακόμα υποθέσουμε πως «αναγκάζονται» οι αστοί να διακόψουν την τ.-λ.ωνειακή ένωση, η διαφορά θάβαν ασήμαντη για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Γιατί ο κυπριακός καπιταλισμός θα εξακολουθήσει να μαστίζεται από την κρίση και να φορτώνει τα σπασμένα στες πλάτες των εργαζομένων. Άρα ένας αγώνας μ' ένα ξερό σύνθημα «όχι στην τελωνειακή ένωση», σε μια περίοδο έντονης κρίσης του καπιταλισμού, συγχίζει και δεν δίνει διέξοδο προς το σοσιαλισμό πούναι η μόνη απάντηση στην κρίση.

Γιώργος Καψής

Μπορεί η σημερινή κατάσταση της οικονομίας να παρέχει ακόμα περιθώρια στους αστούς να καυχώνται για τη διαχείριση του συστήματος-τους. Όμως-όχι στο πολύ μακρινό μέλλον - ο κυπριακός καπιταλισμός, όπως και παγκόσμια θα βρεθεί αναποφύεκτη σε αζεπέραστα αδιέξοδα σαν αποτέλεσμα των αντιφάσεων που φέρνει μέσα-του το καπιταλιστικό σύστημα.

Ήδη σε μια σειρά χώρες του Γ' κόσμου οι μάζες πληρώνουν τα αδιέξοδα του καπιταλισμού με εκατοντάδες εκατομ. ανέργους και εκατομμύρια νεκρούς από την πείνα.

Ο κυπριακός καπιταλισμός ήταν από τους λίγους που κατάφερε να μην πληγεί από την τελευταία μεγάλη παγκόσμια κρίση του 79-82 διατηρώντας ψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και χαμηλά ποσοστά ανεργίας και πληθωρισμού.

Η τεράστια ανάπτυξη των προηγούμενων 7-8 χρόνων έκανε πολλούς να πιστεύουν ότι ο κυπριακός καπιταλισμός απόκτησε την ικανότητα να ξεπερνά τις εσωτερικές του αντιφάσεις να αποφεύγει τις διεθνείς κρίσεις και να πετυχαίνει συνεχή ανάπτυξη.

Αναλύοντας τους τελευταίους όμως αριθμούς στα διάφορα οικονομικά μεγέθη βλέπουμε ότι δειλά-δειλά η πραγματικότητα αρχίζει να καταρρίπτει τους μύθους και ψευδοισθίες που έχουν κτιστεί το προηγούμενα χρόνια.

ΚΑΘΟΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η ανάπτυξη του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) παρα τους ψηλούς ρυθμούς που είχε τα τελευταία χρόνια (συγκριτικά με άλλες χώρες) ακολουθεί συνεχή καθοδική πορεία.

Ενώ το 79 είχαμε ρυθμό ανάπτυξης της τάξης του 8,8% την ίδια ώρα που στις Αναπτυγμένες Καπιταλιστικές χώρες είχαμε για την περίοδο 78-81 ρυθμό 1.82%, το 86 έχουμε ρυθμό ανάπτυξης γύρω στο 3%, ρυθμός που προβλέπεται, με την τελευταία ανάκαμψη και για τις Αναπτυγμένες Καπιταλιστικές Χώρες.

Αυτο που συμπεραίνουμε είναι ότι η κυπριακή οικονομία πολύ λίγο ευεργετήθηκε από την τελευταία ύφεση που έδωσε η πτώση στις τιμές του πετρελαίου και των Α' υλών στην ανάπτυξη των Αναπτυγμένων Καπιταλιστικών Χωρών. Η στην καλύτερη περίπτωση κράτησε την Κυπριακή οικονομία στα ίδια σχεδόν περσινα επίπεδα, αποτρέποντας ακόμα μεγαλύτερη συρρίκνωση στους ρυθμούς ανάπτυξης. (Το 85 είχαμε ρυθμό ανάπτυξης 3,7%) — Στην ουσία η κυπριακή οικονομία αδυνατεί φέτος να αξιοποιήσει με ένα ανάλογο τρόπο την παγκόσμια ανάκαμψη πετυχαίνοντας πιο ψηλούς ρυθμούς απ' ότι το 85.

ΕΛΛΕΙΜΑΤΑ — ΧΡΕΗ (σε εκατομμύρια λίρες)

ΕΤΟΣ	Έλλειμμα Εμπορικού ισοζυγίου	Δημόσιο Έλλειμμα	Δημόσιο ες. χρέος	Δημόσιο εσ. χρέος	Συνολικό ες. χρέος
1973	—	—	—	—	24,3
1978	154,3 33% ΑΕΠ	35,2 7,5% ΑΕΠ	67,5 14,5% ΑΕΠ	—	—
1980	—	—	—	—	180,6
1986	472 31% ΑΕΠ	165 11% ΑΕΠ	570 37% ΑΕΠ	576 37,4% ΑΕΠ	696 48% ΑΕΠ

ΑΕΠ: Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν

ΠΡΟΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Αν δούμε την πορεία διαφόρων άλλων μεγεθών όπως: έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο, το έλλειμμα στο δημόσιο τομέα, το δημόσιο εξωτερικό χρέος, το συνολικό εξωτερικό χρέος - μεγέθη που αυξήθηκαν κατακόρυφα από το 80 και μετά, μπορούμε να πούμε ότι η συνεχή ανάπτυξη της περιόδου 79-85 ή η αποφυγή της κρίσης αυτή την περίοδο, βασίστηκε σε μεγάλο βαθμό στην δημιουργία και αύξηση αυτών των μεγεθών, μετατρέποντας-τα σε προβλήματα μεγάθη που προετοιμάζουν το έδαφος για μεγάλες κρίσεις στο μέλλον.

Η διόγκωση αυτών των μεγεθών κάνει ώστε τα κριτήρια για δανειακή φερεγγυότητα να έχουν επιδεινωθεί ούτως ώστε αν αυτή η κατάσταση συνεχιστεί να είναι αδύνατη σε λίγα χρόνια η εξεύρεση νέων δανείων και να είναι υποχρεωμένη η κυβέρνηση να προσφύγει στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για πρόσθετα δάνεια, που όμως προϋποθέτει σκληρή πολιτική λιτότητας για την παροχή-τους.

ΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΗ ΤΟΜΕΑ

Η πιο ανησυχητική εξέλιξη όμως των τελευταίων χρόνων είναι ότι η ανάπτυξη με τους ψηλούς ρυθμούς δεν ήταν ομοιογενής για τους διάφορους τομείς οικονομικής δραστηριότητας, γεγονός που δημιουργεί σοβαρά διαρθρωτικά προβλήματα.

Ο τομέας πρωτογενούς παραγωγής (μεταλλεία-Γεωργία) ήταν σχεδόν στάσιμος το 86 με 0,8% ανάπτυξη (μεταλλεία πτώση 1,4%). Ο τομέας δευτερογενούς παραγωγής ήταν το ίδιο στάσιμος με 0,5% ανάπτυξη ενώ το 85 έχει ρυθμό 1,6%.

Ειδικότερα οι κατασκευές παρουσίασαν σχεδόν στασιμότητα με 1% ανάπτυξη ενώ ο βιομηχανικός τομέας που μέχρι το 80 είχε ρυθμό ανάπτυξης 7% το 83 πέτυχε ανάπτυξη 3% και το 85 έχουμε απόλυτη μείωση της παραγωγής, με πτώση στις εξαγωγές γύρω στο 27% βιομηχανικών προϊόντων, μέγεθος που είναι πιο κάτω από το επίπεδο του 1981.

Ξεροντας ότι ο πρωτογενής και δευτερογενής τομέας αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της οικονομίας μπορούμε να φανταστούμε τα προβλήματα που σιτισσώρεονται, νοούμενοι ότι οι επενδύσεις ακολουθούν στους τομείς αυτούς πτωτική τάση με πλήρη σχεδόν στασιμότητα, όπου για την βιομηχανία είχαμε για το Α' εξάμηνο του 86 από επένδυση της τάξης του 15,6% ενώ για ολόκληρο το 86 υπολαίβεται στο —7,5%. Το 85 είχαμε αύξηση γύρω στο

8%. Σαν ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχωρίου Προϊόντος το 79 οι επενδύσεις αποτελούν το 7,5% ενώ το 86 το 5%.

Σαν αποτέλεσμα αυτών των ρυθμών το άμεσο μέλλον υποσχεται για τους πρωτογενή και δευτερογενή τομείς μια σειρά από κλεισίματα παραγωγικών μονάδων με αύξηση της ανεργίας στους τομείς αυτούς.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ ΤΟΜΕΑΣ ΚΑΙ Η ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ

Αντίθετα με τους πιο πάνω τομείς ο τριτογενής είναι ο τομέας που σημείωσε και φέτος σημαντική ανάπτυξη γύρω στο 5% ανάπτυξη που οφείλεται κύρια στο τουρισμό, που σημείωσε πάνω από 10% ρυθμό ανάπτυξης.

Αυτές οι εξελίξεις είχαν σαν αποτέλεσμα ο πρωτογενής και δευτερογενής τομείς να χάνουν συνεχώς έδαφος σε σχέση με το ειδικό τους βάρος στην οικονομία όπου το 1978 αποτελούσαν το 48% ενώ το 85 το 40,5% του ΑΕΠ με ανάλογη αύξηση του τριτογενή τομέα (εμπόριο, μεταφορές, υπηρεσίες) και κύ-

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ρία του τουριστικού τομέα - ένας τομέας που εξαρτάται από εξωγενείς και αστάθμητους παράγοντες.

Όσο πιο μεγάλο είναι το ειδικό βάρος του τουριστικού τομέα τόσο πιο μεγάλη θα είναι και οι κλυδωνισμοί και οι επιπτώσεις από τυχόν κρίση στον τομέα αυτό για ολόκληρη την οικονομία.

Είναι δε αρκετό μια πολιτική ή στρατιωτική κρίση στη Κύπρο είτε γενικότερα στη περιοχή, είτε ακόμα μια νέα οικονομική κρίση στην Ευρώπη που θα αποστερούσε αριθμό τουριστών για να οδηγηθεί σε κατάρρευση ο τομέας με καταστροφικές συνέπειες για ολόκληρη την οικονομία.

Ακόμα όσο αναπτύσσεται ο τομέας αυτός σε βάρος άλλων τομέων τόσο πιο μεγάλο αρχίζει να μετατρέπεται και το πρόβλημα της εποχιακής ανεργίας.

ΑΝΕΡΓΙΑ

Ήδη οι πρώτες επιπτώσεις από την στασιμότητα και πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα αρχίζουν να αντανακλώνται στο μέγεθος της ανεργίας το οποίο φτάνει ουσιαστικά το 4,5%, το πιο υψηλό μέγεθος από το 77.

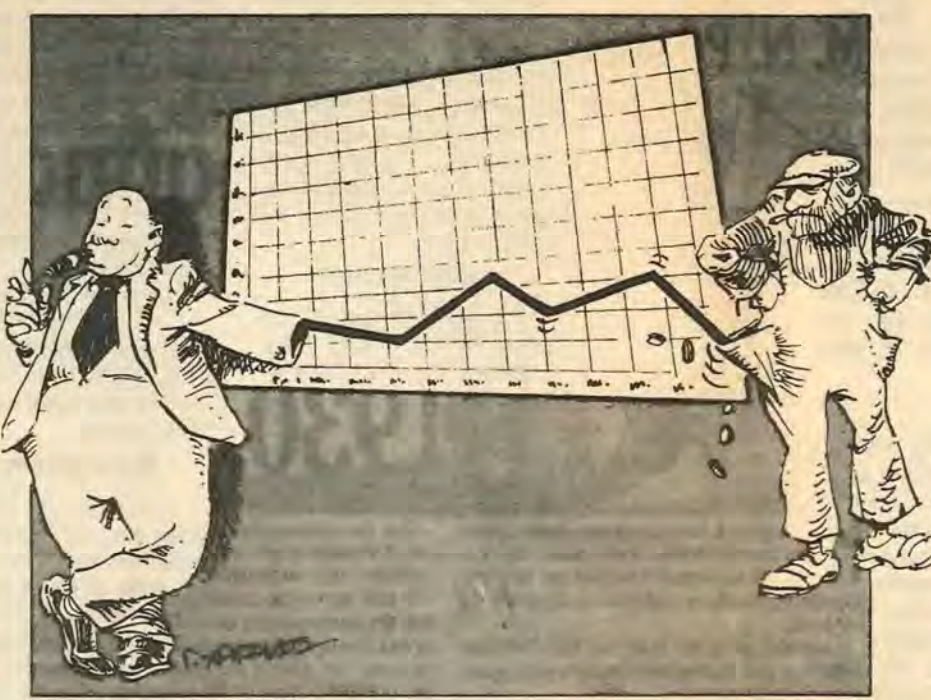
Με βάση τις προβλέψεις μας για παραπέρα επιδείνωση στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα, τα προβλήματα εποχικότητας του τουρισμού και πιθανή ακόμα επιστροφή εργατών από τις Αραβικές χώρες αλλά και από άλλου (κύρια Ελλάδα) λόγω της κρίσης που περνούν οι χώρες αυτές, θα μπορούσαμε να προβλέψουμε ακόμα μεγαλύτερη αύξηση της ανεργίας στο άμεσο μέλλον, μπαίνοντας σε μια πορεία όπου στα επόμενα λίγα χρόνια πιθανόν να μην έχουμε να ζηλέψουμε τις υπόλοιπες ευρωπαϊ-

κές και άλλες χώρες με ποσοστά ανεργίας του 10—12-15% και άνω.

ΘΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ

Τα μεγέθη που πέτυχαν θετικές επιδόσεις το 86 ήταν ο πληθωρισμός με ρυθμό 1% το 86 (πιο χαμηλός ρυθμός τα τελευταία 25 χρόνια) σε σχέση με 5% το 85 και η δραστη μείωση του ελλείμματος τρεχουσών λογαριασμών που μειώθηκε στα 20 εκατομ. 1,3% του Ακαθ. Εγχωρ. Προϊόντος σε σχέση με 100 εκατ. 7% του Ακ. Εγχ. Προϊόντος, το 85.

Κύρια η επίδοση σε αυτά τα μεγέθη οφείλεται στη μείωση των τιμών των πετρελαιοειδών, που όμως με τη σταθεροποίηση της οικονομίας στα νέα επίπεδα όπως και παγκόσμια σε ένα δυο χρό-

Με αφορμή τους προϋπολογισμούς ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Μέσα στα πλαίσια των προβλημάτων του κυπριακού καπιταλισμού που συνεχώς οξύνονται, γίνεται αυτό το διάστημα η συζήτηση των προϋπολογισμών του 1987. Πολύ φυσολογικά τα κόμματα και ο τύπος της δεξιάς, προετοιμάζοντας το κλίμα για κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των μαζών τονίζουν ότι μια «μάστιγα» της κυπριακής κοινωνίας είναι η τάση για ευδαιμονισμό, υπερκατανάλωση (πράγματι από ποιους; Απ' τους μισθωτούς των 150-200 λίρων το μήνα;) και άλλα συναφή. Απο την άλλη όμως, τα κόμματα της εργατικής τάξης ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ, αντι να τονίζουν ότι η ουσία του προβλήματος βρίσκεται στην οργανική κρίση του καπιταλισμού, από την οποία η δεξιά και οι αστοί δεν μπορούν να ξεφύγουν, εμπλέκονται σε ατέρμονες συζητήσεις μέσα από τις οποίες προσπαθούν να αποδείξουν ότι μπορούν να διαχειριστούν τον καπιταλισμό καλύτερα από τους ...καπιταλιστές.

Το εξωτερικό χρέος της χώρας ανεμεινεται να αυξηθεί σε απόλυτους αριθμούς από τα £607 εκ. που ήταν το 1985 στα £620 εκ. στο τέλος του 1986. Σαν ποσοστό του Ακαθάριστου εθνικού προϊόντος το 1978 αποτελούσαν το 48% ενώ το 85 το 40,5% του ΑΕΠ με ανάλογη αύξηση του τριτογενή τομέα (εμπόριο, μεταφορές, υπηρεσίες) και κύ-

Το εσωτερικό χρέος του δημοσίου τομέα αναμένεται να αυξηθεί, από τα £492,8 εκ. που είναι σήμερα, στα £576,6 εκ. με το τέ-

Η απάντηση της Αριστεράς

Η ρίζα του προβλήματος, βρίσκεται στους μειωμένους ρυθμούς ανάπτυξης. Το 1986 η κυπριακή οικονομία αναπτύχθηκε κατά 3% (σε σχέση με 7% κατά μέσο όρο την περίοδο 75-84) και αυτο-φειλόταν αποκλειστικά στην πώληση της τιμής του πετρελαίου και στον τουρισμό. Η γεωργία και η βιομηχανία είχαν μηδαμινούς και αρνητικούς ρυθμούς ανάπτυξης αντίστοιχα. Με περικοπές στα κονδύλια, που εισηγούνται οι αστοί και η

να αυτοί ο παράγοντας θα ουδετεροποιηθεί, όπου θα δούμε ξανά νέα άλματα στους ρυθμούς πληθωρισμού.

Θα μπορούσαν αυτές οι επιδόσεις και κύρια ο περιορισμός του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών αν αξιοποιούνταν σωστά με βάση ένα σχέδιο της οικονομίας και σωστό προανατολισμό σημαντικών πόρων σε παραγωγικές επενδύσεις να έβαζε την οικονομία σε μια νέα πορεία ανάπτυξης.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Οι κυρίαρχες τάσεις της κυπριακής Οικονομίας δείχνουν ότι οδηγείται σε κρίση. Πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης του ΑΕΠ, πτώση στις εξαγωγές, αύξηση στα ελλείμματα και μείωση της δανειακής δυνατότητας, πτώση στους ρυ-

Καθοδική πορεία ανάπτυξης σε συνθήκες διεθνούς ανάκαμψης

θμούς επενδύσεων, αύξηση της ανεργίας.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΕΙ Η ΚΡΙΣΗ

Το κλειδί για ανάπτυξη βρίσκεται στις παραγωγικές επενδύσεις στους πρωτογενείς και δευτερογενείς τομείς και κύρια επενδύσεις βασισμένες πάνω σε μοντέρνα τεχνολογία, γεγονός που θα έδινε τη δυνατότητα στα κυπριακά προϊόντα να ανταγωνιστούν στο διεθνές εμπόριο.

Η προηγούμενη περίοδος μετά το 74 με τους χαμηλούς μισθούς και ημερομίσθια έδωσε τη βάση για προανατολισμό, σε επενδύσεις εντάσεως εργασίας που πρόσφεραν εύκολο και γρήγορο κέρδος, που όμως σήμερα μετατρέπεται στο αντίθετο παίζοντας ανασταλτικό ρόλο.

Επενδύσεις όμως προηγμένες τεχνολογίας είναι σχεδόν αδύνατο να δοθούν σε μαζική κλίμακα και εφόσον προέρχονται από την βούληση του ιδιωτικού τομέα, λόγω του μικρού-οικονομικού χαρακτήρα της συντριπτικής πλειοψηφίας των βιομηχανικών μονάδων. Το 1984 από τις 5,865 μονάδες μόνο οι 147 απασχολούσαν, περισσότερες από 50 υπαλλήλους.

Δεν είναι τυχαίο που έχουμε αποπενύσει στους τομείς της παραγωγής που υποσχόνταν ακόμα μεγαλύτερη πώληση της παραγωγής, παραπέρα συρρίκνωση των εξαγωγών και αύξηση της ανεργίας.

Το ρόλο του επενδυτή θα μπορούσε να παίξει το κράτος προγραμματίζοντας κεντρικά με βάση τις ανάγκες της κοινωνίας και αξιοποιώντας τη μοντέρνα τεχνολογία.

Όμως το Αστικό κράτος και η κυ-

βέρνηση σωστά και με συνέπεια υπηρέτησαν τα συμφέροντα της αστικής τάξης που εκπροσωπεί ούτε καν διανοείται για στροφή σε παραγωγικές επενδύσεις - ο ιδιωτικός τομέας στη παραγωγή είναι πολύ πιο μεγάλος σαν ποσοστό σε σχέση με άλλες χώρες. — Αντίθετα μαζί με τους βιομήχανους προανατολίζεται για αντιστροφή της καθοδικής πορείας η στη καλύτερη περίπτωση για συγκράτηση-της μέσα από τη μεταφορά πόρων από τους εργαζόμενους προς το κεφάλαιο κτυπώντας το βιοτικό επίπεδο των μαζών.

Για να διευκολύνει τους βιομήχανους για επενδύσεις και να περιορίσει τα ελλείμματα-της εξαγγέλλει όλο και περισσότερο φορολογικά κίνητρα και ελαφρύνσεις, εισαγωγική νέων έμμεσων φορολογιών (φόρος προστιθέμενης Αξίας- Φ.Π.Α.) που κτυπούν τους εργαζόμενους, κτύπημα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων αλλά και γενικότερα, κατάρνηση του τιμαριθμικού επιδόματος κλπ.

Αν σήμερα για καθαρά προεκλογικούς λόγους αποφεύγει η κυβέρνηση να εφαρμόσει τέτοιου είδους μέτρα, δεν σημαίνει ότι ξεπερνά τα προβλήματα αλλά μεταφέρει τις επιπτώσεις για την επόμενη περίοδο και σε μεγαλύτερη έκταση.

Το ίδιο οι τελευταίοι περιορισμοί στις πιστώσεις για τον ιδιωτικό τομέα που προσπαθεί να εφαρμόσει μέσω της Κεντρικής Τράπεζας, κύρια για να χρηματοδοτήσει τα δικά-της ελλείμματα θα έχει σαν αποτέλεσμα νέα κλεισίματα παραγωγικών μονάδων- κύρια προβληματικών - και νέους αριθμούς ανέργων.

ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ Ή ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΔΟΜΩΝ;

Αυτο που εκδηλώνεται στη Κύπρο

ΡΥΘΜΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΟΥ ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΡΟ-Ι-ΟΝΤΟΣ (ΑΕΠ)

ΕΤΟΣ	ΚΥΠΡΟΣ	ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ Ο.Ο.Σ.Α.
1978-81	9,6%	1,82%
1982	4,6%	Στασιμότητα με ωριασμένες χώρες να παρουσιάζουν μείωση μέχρι και 6%
1984	7,6%	
1985	3,7%	2%
1986	2,8-3%	2-3%

Παρα το ότι οι ρυθμοί του 2,8-3%, δεν μπορούν να δοθούν σαν ρυθμοί κρίσης εντούτοις αυτο που προκαλεί σοβαρή ανησυχία είναι η συνεχής γενικά καθοδική πορεία που ακολουθούν οι ρυθμοί των τελευταίων χρόνων.

σήμερα όπως και Παγκόσμια είναι η πλήρης αντίθεση που υπάρχει μεταξύ της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και της ατομικής ιδιοκτησίας όπου κύρια η τεχνολογία έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα όρια της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Η ατομική ιδιοκτησία μετατρέπεται σήμερα σε φραγμό για αξιοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων που υπάρχουν για ανάπτυξη της κοινωνίας.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια η ατομική ιδιοκτησία προσπαθεί να προστατεύσει τον εαυτό της με καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, κλείνοντας εργοστάσια και ρίχνοντας τους εργάτες στην ανεργία.

Η νέα παγκόσμια κρίση που πιθανό να εκδηλωθεί σε ένα, δυο χρόνια πρέπει να περιμένουμε ότι θα κτυπήσει ιδιαίτερα σκληρά την κυπριακή οικονομία, νοούμενοι ότι δεν επηρεάζουν διάφοροι άλλοι απρόβλεπτοι - τυχαίοι παράγοντες.

Αυτο θα συμβεί έχοντας υπόψη το πόσο λίγο επηρέασε την ανάπτυξη στη Κύπρο η τελευταία παγκόσμια παραπεταμένη, έστω και αναμικτή, οικονομική άνθιση.

Το πόσο εξαρτημένη είναι η κυπριακή οικονομία από τη διεθνή αγορά, φαίνεται από την αναλογία της προστιθέμενης αξίας προς την ακαθάριστη παραγωγή που είναι μόνο το 1/3 περίπου. Απο αυτο μπορούμε να συμπεράνουμε το πόσο δύσκολο είναι να βρει κανείς «Εθνική» Αστική τάξη σ' αυτό το τόπο.

Οι εκτιμήσεις, της ίδιας της Κυβέρνησης και των αστικών οργανισμών, για το 87 είναι απαγορευτικές προβλέποντας στασιμότητα στο ρυθμό ανάπτυξης του ΑΕΠ ή και πτώση του παρα τη συνεχιζόμενη διεθνή ανάκαμψη, αύξηση του πληθωρισμού, αύξηση του ελλείμματος τρεχουσών λογαριασμών, αύξηση στις εισαγωγές και στασιμότητα στις εξαγωγές με μοναδική ελπίδα για ανάκαμψη των παραγωγικών επενδύσεων στη βάση προσέλκυσης ξένων κεφαλαίων.

Η Αστική τάξη άρχισε να δείχνει τη

χρεωκοπία-της και στο οικονομικό πεδίο. — Σαν απελπισμένη χειρονομία θα μπορούσε να θεωρηθεί και η προσπάθεια-της μαζί με το σύνολο της Δεξιάς για Τελωνειακή ένωση με την ΕΟΚ παρα τις εκτιμήσεις εμπειρογνομώνων για τις καταστροφικές συνέπειες που θα είχε πάνω σε μια σειρά τομείς της βιομηχανίας. Δηλαδή μπρος γκρεμούς και πίσω ρέμα.

Η τάξη που θα μπορούσε, με βάση τα κοινά-της συμφέροντα και τη θέση της στη παραγωγή, να οργανώσει και να αναπτύξει την οικονομία είναι η εργατική τάξη καταλαμβάνοντας την εξουσία.

Οι εκπρόσωποι-της ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ αποτελούν τις δυνάμεις που θα μπορούσαν να φέρουν σε πέρας αυτά τα καθήκοντα.

Τα ευχολόγια από μέρους των ηγεσιών των εργατικών οργανώσεων για καλύτερη διαχείριση από μέρους των αστών και των εκάστοτε κυβερνήσεων δεν έχει να προσφέρει τίποτε. Το ίδιο και η διεκδίκηση από τις ηγεσίες αυτών των κομμάτων της εξουσίας για να διαχειριστούν αυτοί καλύτερα την καπιταλιστική οικονομία θα είχε σαν μοναδικό αποτέλεσμα (παράδειγμα οι Παπανδρέου, Κονζάλες, Μιττεραν) τη διαχείριση της κρίσης του συστήματος όπου θα είναι αναγκασμένοι να κτυπήσουν αυτοί σκληρά το εργατικό κίνημα.

Μόνο η πάλη από αυτά τα κόμματα για την εξουσία στη βάση ενός ξεκάθαρα σοσιαλιστικού προγράμματος που να στοχεύει στην αλλαγή των δομών της κοινωνίας θα μπορέσει να αντιστρέψει την πορεία που έχει βάσει την κοινωνία σήμερα ο καπιταλισμός μέσα από τις αντιφάσεις-του.

Φυσικά η πορεία για την υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος και πάλης για την εξουσία από τα Αριστερά κόμματα είναι δύσκολη και θα κρατήσει όσο αυτές οι ηγεσίες θα κρατούνται πεισματικά και με τα δόντια, αρνούμενες την υιοθέτηση-του και παρα τα δεινά που το σύστημα θα φορτώνει τις μάζες μέσα από τα όλο και μεγαλύτερα αδιέξοδα-του.

ΜΑΖΟΣ

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΛΛΑΔΑ ο σοσιαλισμός περνά

μέσα από μαζικούς αγώνες

Η 24ωρη Γενική Απεργία που έγινε στις 15 του Γενάρη με πρωτοβουλία της ΓΣΕΕ (Γενική Συνμοσπονδία Εργατών Ελλάδας) έχει επιβεβαιώσει για μια ακόμα φορά ότι η Ελληνική κοινωνία έχει μπει σε μια νέα ιστορική περίοδο, μια περίοδο έντονων ταξικών συγκρούσεων. Έτσι μετά τις καταλήψεις μιας σειράς εργοστασίων από τους εργάτες, μετά τις συγκρούσεις των απεργών με τα Μ.Α.Τ. και μετά την 24ωρη γενική απεργία του Γενάρη, δυο νέες απεργίες έχουν εξαγγελθεί. Η πρώτη 24ωρη από την ΓΣΕΕ και το Ε.Κ.Α. στις 12 του Φεβράρη και η δεύτερη 48ωρη από την ΑΔΕΔΥ (δημόσιοι υπάλληλοι) στις 16 του Φεβράρη.

Την ίδια ώρα που συμβαίνουν αυτά, η μαθητική νεολαία έχει προχωρήσει σε μια σειρά από καταλήψεις σχολείων στα Πολυκλαδικά Λύκεια (ΕΠΛ), απαιτώντας αύξηση των δαπανών για την παιδεία και συνέχιση της πολιτικής στη βάση των αρχικών διακηρύξεων του

στο 23%.

Οι επενδύσεις που είναι ο κύριος μοχλός ανάπτυξης της οικονομίας ήταν το '86 10% χαμηλότερες απ' ό,τι το 1975. Η ανεργία που μέχρι τώρα κρατιόταν σε σχετικά χαμηλά επίπεδα προσεγγίζει όλο και πιο πολύ τα επίπεδα της

τία.

Όμως τα πράγματα δεν είναι έτσι απλά. Η ελληνική οικονομία είναι ο φτωχός συγγενής του Ευρωπαϊκού καπιταλισμού που βρίσκεται σε μια περίοδο γενικής κρίσης και αποσύνθεσης. Έτσι, αν σήμερα που ο Ευρωπαϊκός καπιταλισμός βρίσκεται σε μια ανάπαυλα μέσα στην γενική πορεία της κρίσης - του, η ελληνική οικονομία είναι σε αδιέξοδο, φανταστείτε τι θα γίνει όταν ο Ευρωπαϊκός καπιταλισμός θα αντιμετωπίσει μέσα στα επόμενα λίγα χρόνια νέα πιο βαθιά κρίση. Αυτό το καταλαβαίνουν πολύ καλά οι Έλληνες καπιταλιστές γι' αυτό φροντίζουν τα λεφτά με τα οποία τους επιδοτεί ο Παπανδρέου, να τα κάνουν επενδύσεις, να τα «πενδύουν» σε ασφαλισμένο μέρος, στις τράπεζες της Ελβετίας. Το γεγονός ότι η Ελ-

μα χρησιμοποιώντας τα ΜΑΤ ενάντια στους απεργούς, να εφαρμόζει μέτρα λιτότητας, να καταργεί την ΑΤΑ, να αφήνει τα ενοίκια να αυξάνονται ανεξέλεγκτα, να επιβάλλει το Φόρο Προστιθέμενης Αξίας (Φ.Π.Α.) Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι είδε αυτή την κυβέρνηση στην δημιουργία κρατικών παραγωγικών μονάδων. Γενικά είδε τον ηγέτη στον οποίο κάποτε πίστευε να κτυπά το εργατικό κίνημα και τις ελπίδες για σοσιαλισμό και να υποστηρίζει τους βιομήχανους και τον ασπίδα καπιταλισμού τους.

Η απογοήτευση του κινήματος ήρθε σαν φυσιολογική συνέπεια των πιο πάνω διαψεύσεων των ελπί-

Αν το ΚΚΕ πίστευε πραγματικά στον σοσιαλισμό δεν θα εξαντλούσε την πολιτική του στο ζήτημα της απλής αναλογικής και δεν θα ζητούσε ούτε δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις ούτε ανακούφιση των εργαζομένων μέσα σε μια χρεωκοπημένη καπιταλιστική οικονομία. Θα προχωρούσε παίρνοντας την πρωτοβουλία, μπαίνοντας στην πρωτοπορία του αγώνα για σοσιαλισμό, καθοδηγώντας σωστά το κίνημα μέσα από συντονισμένους ταξικούς αγώνες, καταργώντας τον καπιταλισμό για πάντα.

Παρα όμως την απογοήτευση - του το κίνημα βρίσκεται στους δρόμους και συγκρούεται με την ίδια του την ηγεσία. Η Γ.Σ.Ε.Ε. που ελέγχεται από την ΠΑΣΚΕ, την συνδικαλιστική οργάνωση του ΠΑΣΟΚ, με τον Ραφτόπουλο διορισμένο γραμματέα, αναγκάζεται να προχωρά σε γενικές απεργίες κάτω από την πίεση των εργατών του ΠΑΣΟΚ. Η ΠΑΜΚ, η μαθητική οργάνωση του ΠΑΣΟΚ, συμμετέχει στις γενικές απεργίες συνδέοντας έτσι τους μαθητικούς αγώνες με τους εργατικούς. Ένω τα μέλη της πρωτοστατούν στις καταλήψεις των σχολείων, παράλληλα η προχωρημένη βάση του ΠΑΣΟΚ ζητά έχταχο Συνέδριο του κόμματος, την επανένταξη των αποβλημένων και την νομιμοποίηση των τάσεων. Στη βάση αυτών των αιτημάτων βρίσκεται η προσπάθεια για αλλαγή της πολιτικής του κόμματος.

Μέσα από αυτές τις συγκρούσεις και τις κινητοποιήσεις οι εργαζόμενοι με την Μαρξιστική Τάση του ΠΑΣΟΚ «ΕΚΙΝΗΜΑ» στην πρώτη γραμμή, προσαθούν να οργανώσουν τους αγώνες τους στα εργοστάσια, στις γειτονίες, στα σχολεία και την επαρχία. Το εργατικό κίνημα μέσα από την πάλη καταλαβαίνει ότι τον σοσιαλισμό δεν τον φέρνουν «χαρισματικοί ηγέτες» όπως ο Παπανδρέου, αλλά ότι ο Σοσιαλισμός έρχεται μέσα από τον μαζικό αγώνα με εκφραστική αυτού τον αγώνα όχι την κυβέρνηση αλλά τους απεργιακούς επιτροπές στα εργοστάσια, τις επιτροπές αγώνα στα σχολεία, τις επιτροπές πρωτοβουλίας στο στρατό, τις συντονιστικές επιτροπές αγώνα στις συνοικίες. Αυτή η κατανόηση είναι η ουσιαστική, η κομμογονική αλλαγή που συμβαίνει σήμερα στο κίνημα. Το ελληνικό εργατικό κίνημα, το πιο προχωρημένο κίνημα της Ευρώπης, αρχίζει να βλέπει τον δρόμο μέσα από τον οποίο θα πάρει την τύχη του στα χέρια του.

Πανίκος Σολωμού

ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Με μειωμένη τη δύναμη του και με ποσοστά πολύ μικρότερα απ' ό,τι προέβλεπαν οι σφυγμοτρήσεις των τελευταίων ημερών, το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα του καγκελαρίου Χέλμουτ Κολ ανεδείχθη νικητής σε συνεργασία με την Χριστιανοδημοκρατική Ένωση του Γιόζεφ Στράους, στις πρόσφατες γενικές εκλογές στη Δυτική Γερμανία.

Το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα συγκέντρωσε 34,5% των ψήφων ενώ η Χριστιανοδημοκρατική Ένωση 9,8% (το 1983 τα δύο κόμματα μαζί πήραν 48,8%). Το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα πήρε 37% (38,2% το 1983), οι Φιλελεύθεροι 9,2% (7% το 1983) και οι Πράσινοι 8,3% (5,6% το 1983).

Η οικονομική κατάσταση της χώρας που από τον περασμένο Μάρτιο άρχισε να βελτιώνεται, στα πλαίσια της γενικής μίνι ανάκαμψης του παγκόσμιου καπιταλισμού, έσωσε τον Κολ. Ο πληθωρισμός σταμάτησε σε βάρος των χωρών του τρίτου κόσμου. Οι τιμές των πρώτων υλών (κυρίως του πετρελαίου) έχουν πέσει αισθητά και αυτό βοήθησε τη Δυτική Γερμανία κατά τους τελευταίους 10 μήνες στο να εξοικονομήσει 18 δισεκατομμύρια δολάρια.

Οι πρόσφατοι αγώνες της εργατικής τάξης και οι 38,5% ώρες δουλειάς που κέρδισαν απάμβλυναν προσωρινά το ανεργιακό πρόβλημα και αύξησαν τους μισθούς. Παρ' όλα αυτά η ανεργία εξακολουθεί να είναι 8,7% του εργατικού δυναμικού και να μειώνεται με πολύ αργό ρυθμό. Η σχετικά καλή οικονομική κατάσταση της χώρας δεν οφείλεται στην πολιτική του Κολ, αλλά σε μια συγκυρία περιστάσεων. Δεν αναμένεται βέβαια ότι η οικονομία θα συνεχίσει την ανοδική της πορεία. Στα πλαίσια του καπιταλισμού και της αναμενόμενης χειροτέρευσης της παγκόσμιας οικονομίας, θα αρχίσει η αντιπερίσθεση των σωτών ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με σκληρά μέτρα λιτότητας και περικοπές.

Η ηγεσία του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (Σ.Π.Δ.) απέτυχε να εξηγήσει στις μάζες κατά τη προεκλογική εκστρατεία τους λόγους της οικονομικής ανάδου της χώρας, και έτσι οι ταλαντεύοντες ψηφοφόροι παρέμειναν δέξια, περιμένοντας «αίγιορα» και «σταθερότητα» από την κυβέρνηση του Κολ.

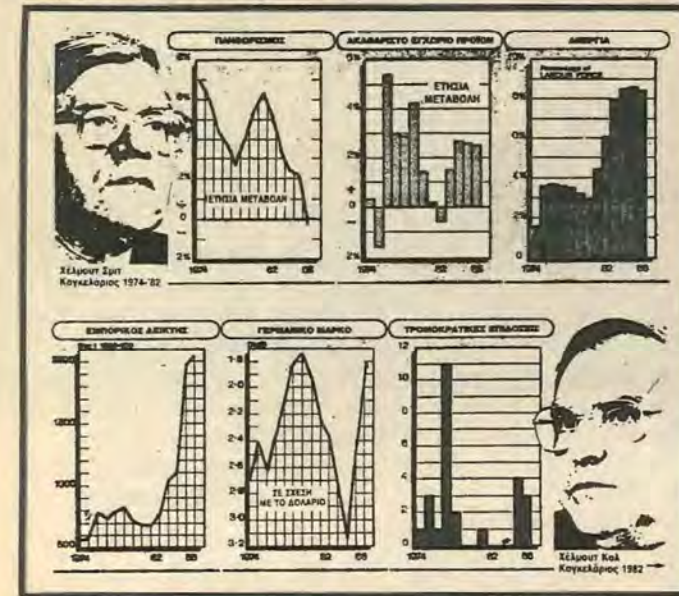
Οι τελευταίες δημοτικές εκλογές, κατά τις οποίες

Προσωρινή νίκη του Κολ

το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα υπέστη ήττα, ήταν μια προειδοποίηση για το κόμμα. Όμως η ηγεσία του Σ.Π.Δ. απέτυχε να κινητοποιήσει τους εργαζόμενους και τη νεολαία με ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Το Σ.Π.Δ. απέκλεισε μια συνεργασία με τους Πράσινους αλλά είχε τη δυνατότητα με μια ξεκάθαρη πολιτική απέναντι σε κείνη του Κολ και στα καυτά προβλήματα της χώρας (ατομική ενέργεια, φυσικό περιβάλλον, βάσεις του

της ειρήνης, και τη σωτηρία του φυσικού περιβάλλοντος).

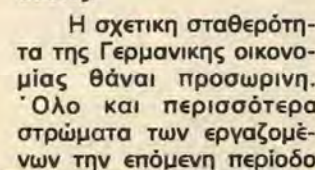
Η αποτυχία της ηγεσίας του Σ.Π.Δ. να δώσει μια ξεκάθαρη σοσιαλιστική υπαλλακτική λύση στα πιο πάνω προβλήματα, που δεν λύνονται στα πλαίσια του καπιταλισμού και με ημίμετρα, ώθησαν κυρίως τους νέους ψηφοφόρους να στραφούν προς τους Πράσινους που όμως είναι ένα κόμμα ανομοιογενές και δεν έχει εργατικές μάζες πύ-

Η σχετικά καλή οικονομική κατάσταση βοήθησε τον

Κολ να ξανακερδίσει τις εκλογές

ΝΑΤΟ), με μια δυνατή προεκλογική καμπάνια να κερδίσει την απλήτη πλειοψηφία. Με ένα τέτοιο πρόγραμμα που θα ξεσκόπεζε τη δεξιά και θα έδινε πραγματικές εναλλακτικές λύσεις δεν θα έχανε κεντρικούς και αριστερούς ψηφοφόρους. Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών δείχνουν μια ενίσχυση των Φιλελευθέρων που καθιερώνονται σαν κόμμα, και ισχυροποιούν τη θέση τους στον κυβερνητικό συνασπισμό. Οι Φιλελεύθεροι στις προηγούμενες εκλογές του 1983 στήριξαν την κυβέρνηση του Κολ με βασικό όρο την υπογραφή του Χανς-Ντίντριχ Γκένσερ (υπουργείο εξωτερικών). Οι Φιλελεύθεροι πολέμισαν επιτυχώς τον Στράους ο οποίος σε περίπτωση σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης της συμμαχίας Κολ-Στράους θα διεκδικούσε σοβαρά το υπουργείο εξωτερικών.

Οι συντηρητικοί δεξιοί φοβόμενοι μια πιθανή ακροδεξιά στροφή του Κολ λόγω της συμμαχίας με τον Στράους - ο οποίος μιλούσε για μια πιο σκληρή γραμμή απέναντι στους Σοβιετικούς και στους συμμάχους τους και είναι ένας από τους πιο λίγους δημοφιλείς πολιτικούς στη Γερμανία - έδωσαν τη ψήφο τους στους Φιλελευθέρους τους οποίους είδαν σαν αντίβαρο απέναντι στην πολιτική του Στράους.

Και θα απευθύνονται κατά κύριο λόγο στο Σ.Π.Δ. απαιτώντας αλλαγή πολιτικής και υιοθέτηση μιας νέας, σοσιαλιστικής. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια τοποθετείται και η αναζήτηση νέας ηγεσίας που άρχισε αμέσως μετά τις εκλογές. Οι διεργασίες στη βάση του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος με πρωτοπόρους τους μαρξίστες της τάξης Workers είναι βέβαιο πως θα βάλουν φραγμό στη δεξιά πολιτική της ηγεσίας.

X.M.

Η απεργία της ΔΕΟΚ στην Π.Ε.Α.

Να κατοχυρωθεί ο ελεύθερος συνδικαλισμός

Απο τις 26.187 απεργών στη βιομηχανία της Παγκόσμιας Εταιρείας Αρτοποιιών (ΠΕΑ) τα μέλη της ΔΕΟΚ ζητώντας το αναφαίρετο δικαίωμα τους να οργανώνονται ελεύθερα στη συντεχνία της εκλογής τους. Εργάτες μέλη της ΔΕΟΚ δεν είναι η πρώτη φορά που αναγκάζονται να πάρουν το δρόμο της απεργίας για να τους αναγνωριστεί αφο το δικαίωμα, που προσπαθούν να τους το στερήσουν όχι μόνο οι εργοδότες αλλά δυστυχώς και οι άλλες δυο συντεχνίες ΠΕΟ - ΣΕΚ.

Απο τους εργοδότες θα καταλαβαίναμε αφα τη στάση, να αρνούνται την οργάνωση των εργοδοτούμενων τους. Όμως η σύγκρουση της ΠΕΟ - ΣΕΚ με την ΔΕΟΚ δείχνει για μια ακόμα φορά την κατάντια της διάσπασης των ηγεσιών των συνδικαλιστικών οργανώσεων με άμεση προέκταση και τη διάσπαση ανάμεσα στους εργάτες.

Είναι απαράδεκτο για μια συνδικαλιστική οργάνωση να αρνείται το δικαίωμα οργάνωσης σε οποιοδήποτε εργάτη. Όχι μόνο να του αρνείται αφο το δικαίωμα αλλά και να αντιμετωπίζει τον εκφοβισμό, τον εκβιασμό, ακόμα και την απόλυση αν οργάνωθεί στη συντεχνία της αρεσκείας του. Αφο δεν συμβαίνει μόνο ενάντια στη ΔΕΟΚ. Σήμερα μπορεί ΠΕΟ - ΣΕΚ να συμμαχούν, αλλά ας θυμηθούμε τις «μάχες» που έδωσε η ΠΕΟ, για να καταφέρει να κατακτήσει το δικαίωμα της οργάνωσης στους ημικρατικούς οργανισμούς, ενάντια στην πολεμική της ΣΕΚ. Ας θυμηθούμε τις ανακοινώσεις της ΣΕΚ ενάντια στην ΠΕΟ γιατί κανένα μέλος της δεν προσλαμβάνεται στις επιχειρήσεις που «ελέγχει» το ΑΚΕΛ. Αφο τα οποία η μια συντεχνία καταλογίζει στην άλλη τα κάνουν και οι δυο μαζί στην ΔΕΟΚ.

Αφο που συμβαίνει είναι ότι κάθε μια συντεχνία θέλει να έχει τους χώρους «ελέγχου» της. Έχουν την εντύπωση μήπως ότι το συνδικατο αποτελείται απο άψυχα αντικείμενα που μπορούν οι ηγεσίες να παίξουν μαζί τους; Που μπορούν να στρέψουν τους εργάτες μέλη τους ενάντια στους εργάτες της άλλης συντεχνίας χωρίς να δικαιολογούν αφα την πράξη τους;

Τα συνδικατά δεν αποτελούν φέρονό κανενος και ούτε είναι ιδέισια κυκλώματα. Ο κάθε εργάτης οργανώνεται και ανήκει στη συντεχνία, που πιστεύει ότι θα εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντά του. Δοκιμάζει τις ηγεσίες του, τις πράξεις της, πολιτικής της.

Σήμερα η ΔΕΟΚ υπάρχει, παρα το γεγονός ότι επαναδραστηριοποίηση της ήταν να λανθασμένη πολιτική και σήμαινε μια νέα διάσπαση, άσκαπη, σεχταριστική μέσα στο εργατικό κίνημα, όπως οι Μαρξίστες του κόμματος

θα συνεχίσουμε να υποστηρίζουμε με όλες μας τις δυνάμεις το δικαίωμα κάθε εργάτη να ενταχθεί σε οποια συντεχνία θέλει χωρίς περιορισμούς, εκβιασμούς ή επιμβάσεις είτε της Κυβέρνησης είτε του εργοδότη είτε πολύ περισσότερο της ηγεσίας των συντεχνιών.

Μέσα σφατά τα πλαίσια πρέπει ο κάθε εργάτης είτε ανήκει στην ΠΕΟ ή την ΣΕΚ ή οποιαδήποτε άλλη συντεχνία, να δει με συμπάθεια και να συμπαράσθαι στον αγώνα που κάνει η ΔΕΟΚ για τον σεβασμό των πιο πάνω ελευθεριών.

ποφασίστα προς τους εργαζόμενους, προτείνοντας ένα συγκεκριμένο εργατικό πρόγραμμα πάλης, απέναντι σε επιθέσεις των εργοδοτών και των άλλων συνδικαλιστικών οργανώσεων για να παλαίσουν απο κοινού.

Πρόγραμμα, που θα συνοδεύεται με τη θέση την ενοποίηση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων σενα συντεχνιακό Κογκρέσο, για την ενότητα ολόκληρης της εργατικής τάξης σενα ισχυρό μέτωπο πάλης για προστασία των κατακτήσεων της.

πρόβλεπαν. Θα ήταν λανθασμένο να υποστηρίξει κανένας όμως την μια συντεχνία ενάντια στην άλλη. Κάτι τέτοιο μόνο τα συμφέροντα των εργοδοτών θα εξυπηρετούσε. Πέρα όμως αφαφο, υποστηρίζουμε και

Παράλληλα θα πρέπει η ΔΕΟΚ να πάψει να τρέφει ψευδαισθήσεις ότι θα πρέπει να συνεχίσει να στηρίζει τις επιδιώξεις της στις γυμναστικές της εισαγγελίες και των δικαστηρίων. Η ΔΕΟΚ πρέπει να στραφεί α-

Ένα πρόγραμμα που θα ενθουσιάζει και θα κινητοποιεί όλους τους εργαζόμενους σ' όποια συντεχνία και αν ανήκουν για τα συμφέροντα ολόκληρου του εργατικού κινήματος.

Αχλλέας

ΛΙΜΑΝΙ ΛΕΜΕΣΟΥ

Όχι στις απολύσεις

Η εξαγγελία 23 απολύσεων απο τον Συνδεσμο Αχθοφόρων στο λιμάνι της Λέμεσου, είναι ένα ακόμα πρόβλημα στα τόσα που αντιμετωπίζουν τα λιμάνια και που πάντα γίνεται προσπάθεια να φορτωθούν στους ώμους των εργατών.

Οι συντεχνίες δεν έχουν δεκτικές απολύσεις και ζητούν να συζητηθούν σε σχέση με τα προβλήματα τα οποία φέρει ο Συνδεσμος Αχθοφόρων. Ακόμα δηλώνουν την απόφαση τους να φθάσουν μέχρι και απεργία.

Οι απολύσεις των αχθοφόρων γίνονται σήμερα κύρια για δυο λόγους. Ο πρώτος λόγος είναι η πίεση του αριθμού διαμετακόμησης εμπορευμάτων από τα λιμάνια της Κύπρου και ο

δεύτερος η μηχανοποίηση που εισήχθηκε από τον Συνδεσμο στην φορτοεκφόρτωση των εμπορευμάτων.

Με την μηχανοποίηση της φορτοεκφόρτωσης ο Συνδεσμος Αχθοφόρων είχε γίνει μια «εταίρεια» με σημαντικό ρόλο στα λιμάνια. Σήμερα όμως με την πίεση του εμπορίου μπαίνει μπροστά στους εργάτες ένα φοβερό δίλημμα. Ή να υπάρξουν απολύσεις με περαιτέρω μηχανοποίηση για πιο χαμηλά κόστη ή χρεωκοπία. Η λογική της διατήρησης των κερδών με κτύπημα των εργατών δεν λείπει και αφα στη την περίπτωση. Οι εργάτες δεν έχουν κανένα λόγο να είναι ενάντια στη μηχανοποίηση, αντιστα κάνει την δουλειά πιο έφκολη και γρήγορη.

Αφο την πολιτική πρέπει να ακολουθήσουν οι συντεχνίες που είναι η μόνη διεξόδος ενάντια στις απολύσεις μακρόχρονα.

Π.Σ.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 5ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

II. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Στο περασμένο φύλλο της Σ.Ε., σ' ένα πρώτο άρθρο για το συνέδριο της ΕΔΕΚ, σταθήκαμε στην εσωκομματική διαμάχη όπως εμφανίζεται στην προσυνεδριακή περίοδο. Όπως αναφέρθηκε οι προσυνεδριακές συζητήσεις τράβηξαν και τραβουν σε μακρός πολύ περισσότερο απ' ότι αναμενόταν η κομματική βάση στάθηκε κριτική σε πάμπολλα ζητήματα φανερώνοντας μια γενική έλλειψη εμπιστοσύνης στην ηγεσία. Σ' αυτό το άρθρο θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τη ρίζα όλης αυτής της διαμάχης, αναλύοντας την Έκθεση Δράσης που προτείνει η Κεντρική Επιτροπή.

■ Παρακμή και κρίση

Απο την αρχή η Έκθεση Δράσης διαπιστώνει την «παρακμή και την κρίση» που χαρακτηρίζουν την περίοδο που περνούμε (σ.λ. 3). Αναφέρεται στα προβλήματα των νέων που είναι «μεγάλα και κρίσιμα» ειδικά στην ανεργία που μαστιάζει τη νεολαία. Εντοπίζει την ένταση της ταξικής πάλης κάνοντας αναφορά στην αύξηση των απεργιακών αγώνων και τοποθετεί την ευθύνη γι' αυτό στην αδιαλλαξία των εργοδοτών. Όμως σταματά εκεί! Δεν εξήγαγε τη δημιουργία τα συμπτώματα αυτά της κρίσης που είναι το ανταγωνιστικό κεμεταλειτουργικό σύστημα των καπιταλισμού που βρίσκεται σήμερα σε κρίση παγκόσμια. Η λέξη καπιταλισμός δεν αναφέρεται καν.

Σαν αποτέλεσμα η Έκθεση Δράσης δεν μπορεί να προτείνει καμιά λύση σ' αυτή την κρίση. Να τί διαβάζουμε: «Η ώρα είναι κατάλληλη για ενεργότερη δράση και παρεμβολή. Σωστά. «Η αλλαγή στις αντιλήψεις και της λαϊκής συμμετοχής σ' όλα τα επίπεδα αντιμετώπισης προβλημάτων και λήψης αποφάσεων» (σελ. 4). Εδώ φανερώνεται η πλήρης χρεωκοπία. Η εκδημοκρατικοποίηση είναι η απάντηση στην καπιταλιστική κρίση και τα προβλήματα του λαού! Όχι ο σοσιαλισμός! Οτι καπιταλιστική κρίση στην εξέλιξη της οδηγεί στην εξάλειψη και του τελευταίου ιχνους αστικής δημοκρατίας διαφεύγει του συγγραφέα. Αυτή η ανέφιχτη κάτω από καπιταλιστικές συνθήκες εκδημοκρατικοποίηση, θα οδηγήσει ως δια μαγείας στη λήψη κάποιων αποφάσεων, που δεν μας λείν ποίες είναι, στην αντιμετώπιση των προβλημάτων!

Δεν υπάρχει ούτε ένα υποτυπώδες πρόγραμμα για ξεπεράσσει των οικονομικών προβλημάτων! Υπάρχει μόνο μια σύντομη αναφορά στις αποφάσεις του Δ' Συνεδρίου (1984) που συμπεριλαμβάνει «μερικές οικονομικές προτάσεις, οι κυριότερες των οποίων είναι:

α) Έργα υποδομής για ανάπτυξη βιομηχανιών με εξαγωγικό προσανατολισμό,
β) Προστασία ντόπιων βιομηχανιών και αγροτικών προϊόντων,
γ) Έλεγχος του τραπεζικού συστήματος.

Όλες είναι λανθασμένες, γιατί έχει αφαιρεθεί απ' αυτές το ταξικό τους περιεχόμενο. Ποιος θα κάνει τα «έργα υποδομής»; Η ιδιωτική πρωτοβουλία ή το αστικό κράτος, και γιατί δεν τα έκαναν μέχρι σήμερα;

Μήπως ένα σοσιαλιστικό κράτος; Α, μα αυτά είναι απαγορευμένες εκφράσεις για την Κ.Ε. του σοσιαλιστικού κόμματος. Ο ευσεβής πόθισμος συνεχίζεται: προστασία της ντόπιας παραγωγής σημαίνει περιορισμός των εισαγωγών - έτσι ζητούμε απ' όλους να παίρνουν όλο και περισσότερες εξαγωγές από μας (σαν συνέπεια των παραπάνω υποθετικών έργων υποδομής) ξεκαθαρίζοντας τους εκ των προτέρων ότι εμείς δεν θ' αγοράζουμε τα δικά τους προϊόντα. Θαυμάσια. Και μετά θα ελέγχουμε και το τραπεζικό σύστημα. Ποιος θα είναι ο ιδιοκτήτης των τραπεζών; Αυτή η «λεπτομέρεια» μένει ασαφής. Κάθε εργάτης ξέρει πως ότι δεν είναι δικό σου δεν μπορείς να ελέγχεις, έτσι είτε κρατικοποιάς το τραπεζικό σύστημα κάτω από το δημοκρατικό έλεγχο των εργαζομένων είτε ζεις στον κόσμο των αυταπάτων.

■ Απάντηση στη κρίση

Απάντηση στην κρίση, η οποία ξεκινά από την οικονομική βάση και αντανακλάται με διάφορους τρόπους και σίγουρα όχι απλά, στο κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, μπορεί να δώσει μόνο ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Κι αυτό σημαίνει:

— Κρατικοποίηση κάτω από συνθήκες εργατικών ελέγχων των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, των μονοπωλίων, του τραπεζικού κεφαλαίου, του εξωτερικού εμπορίου, της εκκλησιαστικής περιουσίας.

— Εργατικός έλεγχος, σ' όλους τους χώρους παραγωγής.

— Κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας για να ξεφύγει από την καπιταλιστική κρίση και να προγραμματιστεί για τις ανάγκες του κοινωνικού συνόλου.

— Μαζικές επενδύσεις από το κράτος σε μοντέρνα τεχνολογία που να βάλλουν την οικονομία σε τροχιά ανάπτυξης για ένα πιο ψηλό βιοτικό επίπεδο για λιγότερες ώρες δουλειάς και αυξημένες κοινωνικές παροχές.

— Σαν άμεσα μέτρα για τους εργαζόμενους, 35 ώρες δουλειάς και διπλάσιο του μίνιμουμ εισοδήματος των £95, παράλληλα με τη νομοθετικά κατοχυρωμένη ΑΤΑ κάθε τρίμηνο.

— Ένα πολιτικό σύστημα αντιπροσωπευτικής μέσης από εργατικά και λαϊκά συμβούλια, με ανάκλησης εκπροσώπων, σ' αντικατάσταση της αστικής εξουσίας και του αστικού κοινοβουλίου.

— Σύνδεση του αγώνα για τα παραπάνω με την πάλη της εργατικής τάξης και των φτωχών αγροτών ενάντια στον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό διεθνώς, και

ειδικά στις γειτονικές χώρες, γιατί ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να υπάρξει απομονωμένα σε

στις μάζες των εργαζομένων. Και στη σελ. 48:

Απο παλαιότερα συλλαλητήρια της ΕΔΕΚ όπου κυριαρχούσε ακόμα το σύνθημα του κοινού μετώπου Ε/Κ-Τ/Κ εργαζομένων

καμία χώρα, ειδικά μια μικρή χώρα όπως είναι η Κύπρος.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν αναφέρεται στην έκθεση της Κεντρικής Επιτροπής. Βέβαια κάποιες αναφορές στο «σοσιαλισμό», κάθε τόσο, είναι αναγκασμένες να κάνει για να μην προκαλεί με τρόπο φανερό την κομματική βάση.

■ Σοσιαλισμός

Πως όμως αντιλαμβάνεται η κομματική ηγεσία το σοσιαλισμό; Στις 50 σελίδες της έκθεσης δράσης δεν θα βρούμε περισσότερες από δυο προσπάθειες ανάπτυξης των ιδεών του σοσιαλισμού.

Διαβάζουμε στη σελ. 47 την πιο «οκληρωμένη» εξήγηση που υπάρχει στο κείμενο για το τι είναι σοσιαλισμός:

«Είναι καθήκον και ευθύνη του (κόμματος) η στερήωση του κράτους, η εύρυθμη λειτουργία του, η ακριβοδίκαιη διακυβέρνηση, η εγκαθίδρυση της κοινωνικής δικαιοσύνης που για το κόμμα είναι συνώνυμη με τη σοσιαλιστική κοινωνία».

Αυτός δεν είναι σοσιαλισμός! Σοσιαλισμός είναι το κοινωνικό σύστημα στο οποίο την εξουσία κατέχει η εργατική τάξη έχοντας ανατρέψει την εξουσία της αστικής τάξης. Καθόν τον σοσιαλιστικό κόμματος δεν είναι η στερήωση και η εύρυθμη λειτουργία του αστικού κράτους, είναι η ανατροπή του και το κτίσιμο του εργατικού κράτους. Μόνο κάτω από συνθήκες εργατικής εξουσίας μπορεί να υπάρξει πραγματική δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Τα περί ακριβοδικίας διακυβέρνησης αποτελούν απάτη! Διότι μέσα στον καπιταλισμό, όπου το κράτος εκπροσωπεί τα συλλογικά συμφέροντα των καπιταλιστών ενάντια

«...ο σοσιαλισμός δεν είναι ορισμένα μέτρα ενός προγράμματος αλλά είναι κύρια ένας τρόπος ζωής μια άλλη αντίληψη για το επίπεδο και την ποιότητα της».

Έτσι ξεπαστρέσαμε και με την ανάγκη του προγράμματος. Αφού ο σοσιαλισμός δεν είναι απλώς ένα πρόγραμμα, τότε δεν χρειάζεται καθόλου πρόγραμμα: έτσι νομίζει η γραφειοκρατία θα καλύψει την αδυναμία της να προτείνει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Ο σοσιαλισμός, βλέπετε, είναι ένας «τρόπος ζωής... μια άλλη αντίληψη...». Ποιος είναι αυτός ο τρόπος ζωής ποια είναι αυτή η άλλη αντίληψη δεν δοκιμάζει καν να εξηγήσει η έκθεση δράσης. Γιατί δεν μπορεί. Ο τρόπος ζωής καθορίζεται από το τι επικρατεί στην οικονομική βάση της κοινωνίας - δηλαδή από το επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων και το χαρακτήρα των παραγωγικών σχέσεων. Ο σοσιαλισμός είναι πάνω απ' όλα ένα πρόγραμμα για την ανατροπή των υπάρχουσων παραγωγικών σχέσεων, για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

Όμως ας δούμε τους σκοπούς ύπαρξης του κόμματος, στην τελευταία σελίδα του κειμένου.

«Σκοπός της ύπαρξης του κόμματος είναι η σωτηρία του τόπου, η αξιοποίηση του λαϊκού παράγοντα στον αγώνα της εθνικής σωτηρίας, η δημιουργία τέτοιων ευρύτερων κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών που να στηρίζουν τη μάχη για λευτερία, την κινητοποίηση όλων των δυνάμεων που διαθέτει το έθνος ενάντια στον τουρκικό επεκτατισμό».

Η παράγραφος είναι πολύ αποκαλυπτική. Ο σοσιαλισμός δεν αναφέ-

ρεται ούτε τυπικά.

■ Για τη Σοσιαλιστική Διεθνή

Η πλήρης δεξιά στροφή της ηγεσίας, έχει σαν επιστέγασμα την πρόταση της ηγεσίας να ενταχθεί στη Σοσιαλιστική Διεθνή. Παλιά ο Β. Λυσσαρίδης αποκαλούσε τους ηγέτες της Σ.Δ. προδότες του σοσιαλισμού, σήμερα όμως, «η συμμετοχή του κόμματος στη Σ. Διεθνή δίνει ευρύτερες δυνατότητες στο κόμμα...» (σελ. 34).

Είναι όμως υποχρεωμένη η γραφειοκρατία να εξηγήσει αυτή την αλλαγή γραμμής γιατί η βάση θυμάται. Έτσι προετοιμάζει το έδαφος: «Υπάρχει μια σαφής πρόθεση πολλων κομμάτων που κινούνται έξω ή σ' αντίθεση με τη Σ.Δ. για αναθεώρηση της θέσης τους» Για παράδειγμα «Το ΠΑΣΟΚ που παλιότερα στεκόταν αρνητικά ενάντια της Σ.Δ. τώρα παρακολουθεί ανελλιπώς τις εργασίες τους». Εξ' άλλου, «Το κόμμα μας βελτίωσε τις σχέσεις του με το εργατικό κόμμα της Αγγλίας».

Επίσης «Βελτίωση των σχέσεων παρατηρείται με το Σοσιαδημοκρατικό κόμμα της Γερμανίας... Συνεχιστική η στενή συνεργασία με το Σοσιαδημοκρατικό κόμμα της Σουηδίας».

Γερμανικό, Σουηδικό, Βρετανικό: τα πιο «δεξιά» εργατικά κόμματα στην Ευρώπη. Οι επαφές στις οποίες αναφέρεται η γραφειοκρατία δεν γίνονται με στελέχη ή οργανώσεις της βάσης που σήμερα αγωνίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ενάντια στον καπιταλισμό, αλλά με τους δεξιούς ηγέτες που είναι σε τελευταία ανάλυση όργανα της αστικής τάξης. «Ο πρόεδρος του

Σ.Κ. ΕΔΕΚ είχε... συνολικές με τον αρχηγό του Εργατικού Κόμματος (της Βρετανίας)». Τι είπαν, ποιος είναι ο Κκίννοκ ούτε λέξη. Ότι πούλησε την απεργία των ανθρακωρύχων το '85, ότι πούλησε την απεργία του Λίβερπουλ για μια τοπική αυτοδιοίκηση στην υπηρεσία της εργατικής τάξης, ότι με την ηλίθια δεξιά πολιτική που ακολουθεί σήμερα δίνει τη δυνατότητα στη θάσος να κερδίσει για τρίτη φορά τις εκλογές, όλα αυτά αποτελούν φίλα γράμματα για την Κ.Ε. της ΕΔΕΚ.

Καμία ανάλυση δε γίνεται για το χαρακτήρα της Σοσιαλιστικής (2ης Διεθνούς). Ότι διαλύθηκε το 1914 γιατί οι ηγέτες των κομμάτων που την αποτελούσαν υποτάχθηκαν στον εθνικισμό κι έτσι, αρνούμενοι την ανατροπή του καπιταλισμού, σύμβαλαν στο να οδηγηθεί η ανθρωπότητα στον 1ο και 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Το '56 όταν ο καπιταλισμός, είχε ήδη μπει σε περίοδο ανάσωσης, θυμώθηκαν το «διεθνισμό» τους και ξαναδημιούργησαν τη Διεθνή. Αυτοί οι ηγέτες βρέθηκαν επανειλημμένα στην εξουσία - κι απέδειξαν ότι δεν είναι διατεθειμένοι να προχωρήσουν στο σοσιαλισμό. Όταν ο καπιταλισμός ανδούσε πρόωφαν κάποιες μεταρρυθμίσεις για όφελος των εργαζομένων. Μετα την κρίση του '74 ανικανό να προσφέρουν μεταρρυθμίσεις καν, στρέφονται στη λιτότητα, χτυπούν το βιοτικό επίπεδο των μαζών, κλείνουν επιχειρήσεις, αφήνουν την ανεργία να αυξάνεται, χρησιμοποιούν ακόμα και βίαια κατασταλτικά μέτρα ενάντια στις κινητοποιήσεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Ακόμα και οι «αριστεροί» απ' αυτούς όπως ο Αντρέας Παπαντρέου έχουν αποδείξει τη χρεωκοπία τους.

Σήμερα οι ηγέτες της 2ης Διεθνούς στηρίζουν τον καπιταλισμό καθώς αυτός καταρρέει, ενάντια στους αγώνες των εργαζομένων. Μ' αυτούς τους ηγέτες επι-

διώκει η ηγεσία της Ε.ΔΕΚ σύμφυση των σχέσεων.

■ Ιδεολογική χρεωκοπία της ηγεσίας

Η δεξιά στροφή της ηγεσίας της ΕΔΕΚ έχει ολοκληρωθεί. Η ιδεολογική της χρεωκοπία είναι πλήρης. Δεν έχει καμία σχέση με το σοσιαλισμό, καμία κατανόηση του ρόλου ούτε καν των προβλημάτων της εργατικής τάξης. Οι φροστικές αναφορές που γίνονται στο σοσιαλισμό εξυπηρετούν την παραπλάνηση της κομματικής βάσης και τίποτα περισσότερο.

Η κομματική βάση κινείται σταδιακά στην κατανόηση του ρόλου της ηγεσίας. Στο συνέδριο η-αμφισβήτηση και ο προβληματισμός είναι αναπόφευκτο να εκφραστούν. Υπάρχουν ζητήματα στα οποία η ηγεσία μπορεί να υποχρεωθεί σε υποχώρηση. Όμως η κομματική βάση δεν είναι σήμερα σε θέση να συνδέσει όλα τα ζητήματα που προκαλούν δυσανασχέτηση για να φτάσει στα ολοκληρωμένα συμπεράσματα για το χαρακτήρα της ηγεσίας. Η κομματική γραφειοκρατία συνειδητά κρατά τη βάση σε άγνοια, μακριά από ιδεολογική και θεωρητική ανάπτυξη, ακριβώς για να μπορεί να περνά τη δεξιά στροφή της.

Το καθήκον των πιο προχωρημένων στελεχών μέσα στο κόμμα, ειδικά των νεολαίων είναι ακριβώς η κατανόηση του χαρακτήρα της ηγεσίας και η μεταφορά αυτών των συμπερασμάτων, πλατύτερα στην κομματική βάση. Η γραφειοκρατία αποτελεί νεκρό βάρος στους ώμους του κόμματος. Ο αγώνας για το διώξιμο της χρεωκοπίας πολιτικής και θεωρητικής καθαρότητας και παράλληλα αποφασιστική κόπηση και τόλμη.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

Στην Ελλάδα η προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να γυρίσει πίσω στο παρελθόν με το να διδάσκει την Αρχαία γλώσσα φέρνει στην επιφάνεια την ίδια την κρίση του καπιταλισμού και των μηχανισμών του που δεν μπορεί να βλε-

Μην είδατε τον στρατηγό;

Έφυγε λοιπόν ο Ματαφίας. Πέταξε από την Κύπρο και εγκαταστάθηκε στο Υπουργείο Αιγαίου. Για όσους τον γυρεύουν.

Στο μεταξύ συγκλήθηκε η «Κοινοβουλευτική Επιτροπή Αμυνας», κάλεσε τον υπουργό, ανακρίθηκε ο υπουργός, και τι βγήκε; Ότι, προαγωγές ήθε-

λε ο υπουργός, προαγωγές ήθελε και ο Ματαφίας. Μεταθέσεις ήθελε ο υπουργός, μεταθέσεις και ο Ματαφίας. Νά λοιπόν που κάπου τα κυκλώματα των στρατηγών μπλέχτηκαν με τα κυκλώματα των υπουργών.

Ο στρατηλάτης φυσικά πάλι μας ξάφνιασε. Θυμάστε εκείνα τα πατριωτικά

φεγγαλικά; «Δεν θα φύγω από την Κύπρο. Έχω και γω μετοχές εδώ. Έχουν ιδρώτα. Θα πάω στην Ελλάδα για προσωπικές υποθέσεις και θα επιστρέψω».

Μην είδατε τον στρατηγό; Φαίνεται στο Υπ. Αιγαίου ο στρατηλάτης είχε περισσότερες μετοχές. Για

τες καρέκλες των υπουργών έχου περισσότερα ιδρώτα. Δεν πειράζει. Ακόμα ένα «μετερίζι». Κοιτάμ υπουργείο Αιγαίου να μην κανονίσει τις «προσωπικές υποθέσεις» του στρατηγού; Στρατηγός σε μια νύχτα, γραμματέας σε υπουργείο σε άλλη νύχτα. Έτσι καταργούν οι αστοί το ρουσφέτι.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Δεν βδαίει κανένας ατιμώρητος στα λειβάδια της αστικής τάξης, έλεγε ο Λένιν. Οι αστοί έχουν την κοινοβουλευτική επιτροπή της άμυνας τους. Τα εργατικά κόμματα, τί κάνουν εκεί μέσα; Γιατί κατακρατούν τα «εθνικά μυστικά»;

Νά την η αφοροίωση. Νά πως το αστικό κράτος ενσωματώνει και παγιδεύει κοινοβουλευτικά τις εργατικές ηγεσίες. Λόγω «δημοσίου συμφέροντος», για «εθνικούς λόγους ασφαλείας», μυστική διπλωματία για τους λίγους. Για τους επαγγελματίες της πολιτικής. Για τους Μάγους.

Νά πως Αλεξάκης και Παλίτης, χτες συνάδελφοι στα ηγετικά κλιμάκια της ελληνικής ΚΥΠ, σήμερα συνάδελφοι στην Κύπρο. Και ξέρουμε τον ρόλο της ΚΥΠ στην σύγχρονη πολιτική ιστορία. Μαγείρεψε πραξικοπήματα, οργάνωσε δολοφονίες, εκπαίδεψε πράκτορες, δημιούργησε το παρακράτος. Όλα για «εθνικούς λόγους». Από την εποχή του Μεταξά και του Μανιάδη που έδιδαν τον ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ στην Ασφάλεια, μέχρι την δολοφονία του Λαμπράκη και του Μανδύλα, τες βίες και τες νοθείες, μέχρι τον

εκπαιδευμένο πράκτορα Κρουσάλλη, ο κατάλογος είναι ατέλειωτος. Το εργατικό κίνημα της Κύπρου δεν μπορεί να παραγράψει την ιστορία. Δεν είναι αφήτη την «βοήθεια» που χρειάζεται από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Τέτοιου είδους συμπεράσματα να λείπουν.

Μας μιλούν για φαγώματα. Εμείς ξέρουμε για κάτι διπλές προαγωγές, για μυστικές συνεννοήσεις, για κάτι «Δεν μιλώ... και προσωπικές υποθέσεις» του Ματαφία. Και μετά απ' αφα έχουμε:

Πολίτη στο ΓΕΕΦ, Αλεξάκη στην ΕΛΔΥΚ, τες μά-

ζες στη γωνία, τον Ματαφία στο Υπ. Αιγαίου. Νά ποια είναι η αστική πολιτική. Μυστικές συναλλαγές, αλισβερίσια, προαγωγές, μεταθέσεις. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μετατρέπεται σε εξάρτημα του αστικού κράτους. Ο μηχανισμός πιο δυνατός από τον Ανδρέα. Αλλά και οι νόμοι της ιστορίας πιο δυνατοί από τους γραφειοκράτες. Είναι αφαί οι νόμοι που σπρώχνουν την εργατική τάξη εκεί που καθορίζονται τα πεπραγμένα της: στην ΠΟΛΙΤΙΚΗ. Εκεί θα ξεκαθαρίσουν όλα. Και τα μυστικά.

Μ.Κ.

Γράμμα στην Έκφραση

Προγονολατρεία

Παίρνω αυτή την απόφαση να γράψω στη Σοσιαλιστική Έκφραση για ένα καυτό θέμα που παρουσιάζεται στα σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης. Η διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών στα σχολεία. Εννοώ στην Ελλάδα η διδασκαλία τους έχει καταργηθεί από το Λαο, και την Μαθητική Νεολαία στην Κύπρο ακόμα συνεχίζεται, χωρίς την συγκατάθεση της Μαθητικής Νεολαίας, η οποία είναι μπουχτισμένη από το μύθημα των Αρχαίων.

Στην Ελλάδα η προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να γυρίσει πίσω στο παρελθόν με το να διδάσκει την Αρχαία γλώσσα φέρνει στην επιφάνεια την ίδια την κρίση του καπιταλισμού και των μηχανισμών του που δεν μπορεί να βλε-

πει το σήμερα, αλλά το χθες, γιατί σήμερα είναι στην κατάρρευση του.

Έτσι προσπαθεί να γυρίσει πίσω στο παρελθόν, στην εποχή των «Αρχαίων ημών Προγόνων μας» με τον Πλάτωνα και την Δημοκρατία των δούλων. Αυτό αποδεικνύεται από τη σημερινή κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα, στην οποία βλέπουμε την κρίση ηγεσίας της Αριστεράς και την άνοδο της Δεξιάς, η οποία θέλει και απαιτεί να επαναφέρει τη διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών στα σχολεία.

Αυτή η ιδέα έρχεται αντιμέτωπη με τις ανάγκες της Ελληνικής μαθητικής νεολαίας η οποία καταρρέει στη διδασκαλία των Αρχαίων στα σχολεία, μέσα από

αγώνες και θυσιές.

Είμαστε σίγουροι ότι η μαθητική νεολαία θα ανταχθεί στις ιδέες της δεξιάς

σήμερα και ότι το ίδιο θα συμβεί και στην Κύπρο.

Αντώνης Λύτρας μαθητής

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Η ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

Διαβάζοντας τα διάφορα έντυπα κατά καιρούς βρίσκω ωραίες κουβέντες που νομίζω ότι θα δικαιωθούν. Σας λέω φέτος ότι θ' αξίζει τον κόπο να τες συγκεντρώσουμε κάπου σε κάποια στήλη της εφημερίδας μας. Μέχρι να φτιάξουμε αυτή τη στήλη τες φιλοξενώ εδώ, μιας και δεν βρήκα καποιο θέμα για το χρονογράφημα. Πιστεύω ότι είναι τόσο ξεκαθαρές που τα δικα μου σχολία περιττεύουν. Μπορείτε να τες απολαύσετε λοιπόν και αν αντέξετε ως το τέλος τότε καλήν όρεξη.

Παπαντρέου προς επιχειρηματίες: «Η κοσμοπολίτικη στάση των σύγχρονων Ελλήνων αποτελεί εγγύηση όσον εξαρτάται από μας, καμία παράλογη ή ξεπερασμένη ιδεολογία δεν θα

παρεμποδίσει την οικονομική συνεργασία μας».

Τάσος Παπαδόπουλος: «Σας είπα πέρα ότι θα δικαιωθώ. Σας λέω φέτος ότι έχουμε δικαίωθι. Η Ένωση Κέντρου ανεξάρτητα από τη δύναμή της έχει γίνει η συνείδηση του Έθνους».

Ρ. Πρέντζας: Κακίες εσείς Παύλου (Διγκλή) κακίες και μεις».

Γ. Παρασκευαΐδης: «Αισθάνεσαι πιο ευτυχής όταν δίνεις παρα όταν παίρνεις».

Δ. Ααβδόπουλος: «Άλλοτε ρίχνω λευκό, άλλοτε Αριστερά, ίσως και δεξιά ίσως και Κέντρο».

Χ. Φεραίος: «Ο Κόσμος του Διγενή

(Γρίβα) ήταν το τρίπτυχο Πίστη Πατριδα Οικογένεια».

Γκορμπασόφ: (προς Κεντρική Επιτροπή για την Σοβιετική ζωή) «Καμία προσοχή ή σεβασμός στους νόμους, ψεύτικες αναφορές και υπομνήματα, λαδώματα και δωροληψίες, ενίσχυση και ενθάρρυνση του αθλιού ραγιαδισμού και της κοπιάς με επιβίβευση των παρασιτικών επιρροών. Η φροντίδα για το λαο, οι συνθήκες ζωής και η κοινωνική εργασία αντικαθίσταντο πολύ συχνά από τον πολιτικό εκβιασμό, την μαζική απονομή παρασήμων, τίτλων και επαίνων».

Λ. Παπαφίλιππου (Πρόεδρος Διηγορικού Συλλόγου). «Αλλάξα γνώμη!

Για φονιάδες ειδικές επιβάλλεται η εκτέλεση».

Ρήγκαν: «Είμαι κι' εγώ ένας κοντρας».

Έβερετ: (Δήμαρχος Αθηνών). «Σε ηλικία 14-15 ετών ανέβαινα πάνω σε μια καρέκλα, κύταζα τον καθρέπτη και έβγαζα λόγους χωρίς να ξέρω τι έλεγα. Νομίζω ότι γεννήθηκα για πολιτικός. Όταν ξεκίνησα για κάτι σαράντα, ίσως όχι μόνο για τα καλά μου».

Κυπριακή διαφήμιση: «Οίρε γενναία μπράβο σου. Εν Λουκάνικα πρώτον πράμα».

Γ. Κυπριαός

Ιράν, Ιράκ

Οι πόλεμοι γεννούν επαναστάσεις όπως οι αποτυχημένες επαναστάσεις γεννούν ματοβαμμένα τυρανικά καθεστώτα και πολέμους

Η τιτάνια σφαγή βαδίζει προς το τέλος;

Η Μέση Ανατολή είναι ο χώρος που συναντιούνται όλες οι αντιθέσεις και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κόσμος των πρώην αποικιών. Παράλληλα είναι μια περιοχή με τεράστια στρατηγική και πολιτικοοικονομική σπουδαιότητα, απόλυτα χρήσιμη για την επιβίωση του ιμπεριαλισμού. Οι εκρηκτικές αντιθέσεις στην περιοχή φαίνονται καθαρά στον πόλεμο που κήρυξε το Ιράκ ενάντια στην Περσία.

Το Ιράκ, όπως οι πιο πολλές χώρες στην περιοχή, διοικείται από μια στρατιωτικο-αστυνομική Βοναπαρτιστική δικτατορία που τη χαρακτηρίζει η αστάθεια κι οι αντιθέσεις. Ο Ιρακινός βοναπαρτισμός είναι το πρόωρα γερασμένο κι εκφυλισμένο παράγωγο μιας επανάστασης αστικο-δημοκρατικού χαρακτήρα που στην ουσία δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Το καθεστώς Χουσεϊν στηρίζει την επιβίωση-του στην εκμετάλλευση του μαύρου χρυσού.

Απο δίπλα ο λαός του Ιραν φτάνοντας στα έσχατα όρια της αντοχής του, επαναστάτησε ενάντια στη δικτατορία του Σάχη. Η Περσική επανάσταση ήταν μια κίνηση της εργατικής σχεδόν όμοια μ' αυτή της Ρωσίας του '17. Οι επαναστατημένες μάζες πρόβαλαν απαιτήσεις δημοκρατικές και σοσιαλιστικές. Η επανάσταση οδηγούσε στο μετασχηματισμό της κοινωνίας. Η απουσία μαρξιστικής ηγεσίας απογύμνωσε το προλεταριάτο που αναγκάστηκε έτσι, να παλαίψει αθόρμητα και χωρίς αποφασιστικότητα για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Το κενό καλύφθηκε απ' την οργανωμένη κλίκα των μούλλάδων που κατάφεραν να εκτροχιάσουν την επανάσταση. Οι μούλλάδες επιστρατεύοντας τη βία εγκαθίδρυσαν μια θεοκρατική δικτατορία πιο στυγνή απ' αυτή του Σάχη. Αφού η αντιδραστική μεσαιωνική θρησκευτική κάστα εξαφάνισε με τον πιο άγριο τρόπο ότι είχε να κάνει με το σοσιαλισμό, δημιούργησε μια περίεργη μορφή αστικού βοναπαρτισμού με χαρακτήρα ασταθή.

Ο πόλεμος είναι το αποτέλεσμα των αντιθέσεων και αδιεξόδων που παρουσιάζονται στην Ιρακινή κοινωνία. Στο βάθος της επιθετικής ενέργειας του Χουσεϊν υπήρχε σ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια ο φόβος για τις επιπτώσεις ενός αρκετά πιθανού ξεδιπλώματος του σκοταδιστικού κινήματος, που ελέγχουν οι μούλλάδες, πέρα απ' τα Περσικά σύνορα. Οι εξαθλιωμένες σιτίκες Ιρακινές μάζες τρόμαζαν τον Χουσεϊν γιατί στα μάτια τους, ακόμα και στη δασυρεβλωμένη της μορφή, η Περσική επανάσταση ήταν μια αμυδρή ελπίδα για κάτι διαφορετικό.

Φανταζόμενος, ο Χουσεϊν, ότι η επανάσταση διάλυσε τους Περσικούς μηχανισμούς, αποφάσισε να εισβάλει στοχεύοντας την γρήγορη στρατιωτική νίκη. Ξέχασε όμως να υπολο-

κρίσιμο σημείο. Ίσως αρκετά κοντά σε κάποιο τέλος.

Οι Πέρσες θεοκράτες αφέντες δηλώνουν ότι ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει ως τις 21 του Μάρτη. Ο λόγος είναι ότι τα περιθώρια έχουν στενέψει. Οι υποσχέσεις των σκοταδιστών για ένα ένδοξο θάνατο στο μέτωπο, αντάλλαγμα για μια αριθμημένη θέση στον παράδεισο, δεν πιάνουν και τόσο πια. Οι σφαγές έχουν κουράσει τους πληθυσμούς, οι λιποταξίες είναι αμέτρητες. Έτσι φαίνεται ότι η Περσία παίζει σήμερα το τελεφταίο-της χαρτί. Στόχος της τώρα είναι να γονατίσει την Ιρακινή πολεμική μηχανή σε τέτοιο βαθμό ώστε να εξαφανιστεί κάθε εμπιστοσύνη στο καθεστώς Χουσεϊν για να καταρρέψει έτσι κάτω από την πίεση.

Η πολιορκία της Βασόρας και η καταστροφή της απ' τον κανονιοβολισμό αυτό το σκοπό έχει και

μπροστα σε κίνδυνο, εκεί όπου ο ματοβαμμένος-του χαρακτήρας είχε αποτέλεσμα επιπρόσθετη αστάθεια, ήρθε η εισβολή, έτσι που μπροστα της όλα τ' άλλα έρχονταν σε δεύτερη μοίρα. Έτσι δόθηκε η ευκαιρία στους Μούλλάδες τώρα να κάνουν το ίδιο λάθος. Αναθαρρυνόμενοι απ' την υποχώρηση των Ιρακινών επιχείρησαν τη δική τους επίθεση. Όλες τους οι προσπάθειες και τα καλέσματα πήγαν στο βρόντο. Οι Ιρακινοί σιτίες πολέμησαν αποφασιστικά ενάντια στους Πέρσες. Η επιβίωση του θεοκρατικού Περσικού καθεστώτος περνούσε απ' τη Βαγδάτη. Για να συνεχίσει να δρα έπρεπε να συντριβεί ο Χουσεϊν και να εγκαθιδρυθεί παρόμοιο καθεστώς στο Ιράκ. Και οι δυο άρχουσες τάξεις ήταν αναγκασμένες να πολεμήσουν ελπίζοντας ότι η νίκη θα τους έβγαζε απ' τα δικά τους αδιέξοδα.

Η αριθμητική υπεροχή των Περσών εξισώνεται με την υπεροχή των Ιρακινών στα διάφορα οπλικά συστήματα, την τεχνολογία που έχουν και στο ότι το Περσικό καθεστώς δε βρήκε το στήριγμα που περίμενε στις μάζες του Ιράκ.

Έτσι ο χαρακτήρας του πολέμου άλλαξε. Έγινε παρατεταμένος πόλεμος φθορας. Εφτα χρόνια μετά την κήρυξη-του η τρομαχτική ανθρωποσφαγή συνεχίζεται αμείωτη. Οι οικονομίες των δυο χωρών είναι ουσιαστικά νεκρές.

Τα τελευταία γεγονότα δείχνουν ότι ο πόλεμος βρίσκεται σ' ένα αρκετά

φαίνεται ότι οι Πέρσες τόχουν καταφέρει σε κάποιο βαθμό. Απ' την άλλη το Ιράκ, παίζοντας κι αυτό το τελεφταίο-του χαρτί, έχει ξαπολύσει την πολεμική-του μηχανή σ' όλη της την έκταση. Οι βομβαρδισμοί των Περσικών πόλεων έχουν στόχο τη δημιουργία αρνητικού κλίματος, τσακίσματος του ηθικού, αποδυνάμωση του καθεστώτος που θα οδηγούσε με τη σειρά του το καθεστώς στην κατάρρευση.

Η κλιμάκωση του πολέμου σε τέτοιο βαθμό θάταν φυσικά αδύνατη αν οι εμπόλεμοι δεν εξασφάλιζαν την υποστήριξη (υλική και ηθική) που απολαμβάνουν τόσο τυπικά όσο και πιο πλατεία σε διεθνές επίπεδο.

Ο πόλεμος βρήκε τον αραβικό κόσμο διασπαμένο και αιχμάλωτο των φτιαχτών συνόρων που του επέβαλε ο καπιταλισμός. Τα διάφορα αραβικά καθεστώτα αντιμάχονται τόναντάλλω γιατί είναι ο μόνος τρόπος που έχουν για να επιβιώσουν.

Η αντιπαράταξη αυτή παρουσιάζεται και στον πόλεμο Ιραν-Ιράκ. Η Συρία κι η Λιβύη υποστηρίζουν μ' όλες τους τις δυνάμεις την Περσία. Η πλειοψηφία των υπόλοιπων, με σημαιοφόρους τα αραβικά κράτη του αραβικού κόλπου, την Ιορδανία και την Αίγυπτο, υποστηρίζουν τουλάχιστο οικονομικά τον Χουσεϊν.

Την ίδια στιγμή, οι βιομηχανικές χώρες κύρια αυτές που έχουν ανήρη πολεμική βιομηχανία έχουν στη-σει ένα τρελλό κερδοσκοπικό χορό πάνω στα αμέ-

τρητα θύματα του πολέμου. Ενώ οι υποκριτικές-τους εκκλήσεις για ειρήνη ακούγονται σε κάθε πλανητική γωνία, αύξησαν τις εισπράξεις-τους κατά 70 μιάτωμένα δισεκατομύρια δολλάρια, 40 από το Ιράκ και 30 από το Ιραν.

Η κυβέρνηση των Ε.Π.Α. έσκιζε τα ρούχα της με πολύ θεατρικό κωμικό γοργώντας την Περσία ότι είναι παγκόσμιο τρομοκρατικό κέντρο και καλούσε φίλους κι εχθρούς να την απομονώσουν, όταν την ίδια στιγμή εφαρμόζοντας τη μακροπρόθεσμη πολιτική της, που έχει σα στόχο την εγκαθίδρυση φιλοδυτικού (πιο διαλλαχτικού) καθεστώτος, έκανε ότι μπορούσε για να παρατείνει τον πόλεμο και να αποδυναμώσει τους μούλλάδες.

Βέβαια αυτή η πολιτική συνοδεβόταν και από τα δώρα-της που ήταν η προμήθεια πολεμικού υλικού τοσούτο ώστε να επιτρέψει στην Περσία να πολεμά χωρίς να μπορεί να πάρει σοβαρή πρωτοβουλία στις μάχες. Επιπρόσθετα με τα λεφτά που τσάκωνε χρηματοδοτούσε και τους «Κόντρας».

Κορωνίδα της κυνικήτητας είναι η περίπτωση της Γαλλικής εταιρείας «Λουσερ» που ο διευθυντής της παρασημοφορήθηκε για την «υπηρεσία του» στη βιομηχανία. Βλέπετε ενώ η Γαλλία προμήθευε ως τώρα το Ιράκ με υλικό αξίας 11,5 δισ. δολλαρίων, αποφάσισε να πουλήσει και στο Ιραν. Γι' αυτό πήραν το παράσημο. Το Ισραήλ, η Νότια ρατσιστική Αφρική, η Βρετανία, η Σουηδία, η Αυστρία, η Βραζιλία συμμετέχουν με το δικό τους τρόπο στην τρομαχτική ανθρωποσφαγή. Η εικόνα ολοκληρώνεται με την προμήθεια υλικού στους εμπόλεμους απ' τη Σοβιετική Ένωση (απευθείας στο Ιράκ και μέσω Συρίας - Λιβύης στο Ιραν), και τη Λ.Δ. της Κίνας, τη Λ.Δ. του Βιετναμ και τη Βόρεια Κορέα, που υποστηρίζουν το Ιραν.

Τα τελευταία γεγονότα δείχνουν ότι η τιτάνια σφαγή βαδίζει σε κάποιο τέλος. Ακόμα φαίνεται ότι η υπεροχή έστω και μικρή άρχισε να κλίνει προς την Περσική πλευρά. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι μούλλάδες βρίσκονται κοντά στη νίκη. Κάθε άλλη κατάσταση εξακολουθεί να είναι ρευστή.

Οι ιμπεριαλιστές και τα αραβικά κράτη του κόλπου προσέφχονται στο θεο του καπιταλισμού ελπίζοντας στην πολυπόθητη Ιρακινή ήττα. Τα κράτη όμως του κόλπου φοβούνται ακόμα πιο πολύ, απ' την Ιρακινή νίκη, την στρατιωτική επέμβαση των Ε.Π.Α. Τρέμουν μπροστα στο τρομαχτικό κύμα αντίδρασης των μαζών τους μπροστα σε μια τέτοια προοπτική. Δεν υπάρχει πιο μισητό πράμα για τις μάζες σ' αυτό το κομμάτι της γης, απ' τον ιμπεριαλισμό.

Οι ίδιοι βέβαια οι ιμ-

περιαλιστές είναι πολύ δισταχτικοί. Θα επέμβουν μονάχα αν είναι απόλυτη ανάγκη, αν δηλαδή επεχταθεί ο πόλεμος στη Σαουδική Αραβία, Κουβέιτ κτλ. Φοβούνται τις αρνητικές επιδράσεις που θα είχε μια τέτοια ενέργεια πάνω στην προμήθεια τους σε πετρέλαιο. Επιπρόσθετα ο τρίτος κόσμος θ' αντιδρούσε αποφασιστικά αν γινόταν κάτι τέτοιο. Το πετρέλαιο είναι το κλειδί για τις βιομηχανικές χώρες, χωρίς αυτό δε γίνεται τίποτε.

Η λεπτή ισορροπία που επικρατεί και αποτρέπει την επέχταση του πολέμου στα υπόλοιπα αραβικά κράτη του κόλπου είναι πολύ έφκολο να σπάσει. Τ' αποτελέσματα θα ήταν ένας σοβαρός κίνδυνος για τα συμφέροντα τους στην περιοχή. Έτσι ασκούν τεράστιες πιέσεις για αποφυγή μιας τέτοιας προοπτικής. Απ' την άλλη ότι συγκρατεί τους θεοκράτες του Ιραν από μια επέχταση του πολέμου, είναι ο φόβος της πτώσης τους σ' ένα μεγαλύτερο αδιέξοδο απ' αυτό που βρίσκονται τώρα μ' αποτέλε-

σμα τη ραγδαία κατάρρευση-τους. Αν οι ιμπεριαλιστές τραβιόνταν σε πόλεμο στην περιοχή, οι συνέπειες τόσο τοπικά όσο και παγκόσμια θάταν τρομαχτικές. Θα πυροδοτούσαν μια σειρά επαναστάσεις σ' όλη τη Μέση Ανατολή.

Ακόμη κι αν τα πράγματα μείνουν στάσιμα, με τον πόλεμο να συνεχίζεται και να θυμίζει όλο και πιο έντονα τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, τόσο για τη διάρκεια του, πάλι οι συνέπειες δε θα μπορούσαν να υπολογιστούν.

Ας μη ξεχνάμε ότι οι πόλεμοι γεννούν επαναστάσεις όπως οι αποτυχημένες επαναστάσεις γεννούν ματοβαμμένα τυρανικά καθεστώτα και πολέμους. Ας μη ξεχνάμε ότι ο πρώτος παγκόσμιο πόλεμος είχε αποτέλεσμα την κοινωνική επανάσταση στη Ρωσία που άλλαξε το πρόσωπο της γης. Τέτοια κοσμογονικά γεγονότα είναι πολύ πιθανό να συμβούν και σ' αυτή την περίπτωση.

Χρίστος Χρίστου

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00